

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 50 - 25 - kuruş

27 - Nisan - Çarşamba - 1949

YUSUFUN İSMİNİ İSİTİNCE
RAYMOND SAP SARI KESİLİR
GABRİYEL BÜKİ ADAM ARA-
SINDAKİ DÜŞMANLIĞIN NEDEN
İLERİ GELDİĞİNİ ANLAYAMAZ.

RAYMOND BEN BİR ŞEY AN'LAMI-
YORUM. SAKIN ONA HAKSIZ YE-
RE DÜŞMAN OLMAYASIN..
HAYDI OTELE GİDELİM. EĞLESE-
Nİ BEKLI YOR.

EGLE RAYMONDU BÜYÜK BİR ŞEFKAT VE SEVGİ İLE KU-
CAKLAR.

SENİN İÇİN NE KA-
DAR ÜZÜLDÜM RAY-
MOND. DELİ GİBİ OL-
DUM.

SİMDİ İTALYADA OLACAKTİM. BU
İHBARIN YAPANIN KİM OLDU-
ĞUNU ÖĞ-
RENMEK
İSTİYORUM.

2

40

ONA MEDYUN'U SÜK-
RAN OLMAKTAN-
SA HAPİSTE
KALMAYI
TERCİH
EDERDİM.

ÇIRPINAN KALPLER

EGLE YAKANACAĞINDAN KORKARAK. BUNU BAŞKASININ
İSTİNE YÜKLEMİŞE ÇALIŞIR.

SENDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN
PRENS İHBAR ETMİŞTİR.
KLARAYI SEVDİĞİNİ BİLDİĞİ İÇİN
SENİ ORTADAN YOK ETMEK İŞTE-
MİŞTİR. İYİKİ GAB-
RİYEL TAM ZA-
MANINDA GEL-
Dİ.

BELKİ HAKLISIN. BENİ KIS-
KANIYORDU. FAKAT BEN
DE SAADETİMİ MAFFETİĞİ
İÇİN ONA DİŞ BİLİYÖ-
RUM.

BONJUR MİSTER
FRESEL! MASADA-
Kİ YERİNİZİ BANA
TERKE EDEBİLİR-
MİSİNİZ?

AYNI AKSAM RAYMOND
YUSUFU BULACAĞINI
TAHMİN ETTİĞİ KULÜBE
GİDER. YUSUF RAYMOND
DUN TANIDIĞI ORTA
YASLI BİRİNLE OYUN
MASASINDADIR.
RAYMOND ARKA-
DASINI SELAM-
LAR.

EGER PRENS MÜSADE
EDERSE TABİİ.
RAYMOND.
ZATEN BEN AZ
ASONRA
GİDECE
GİM.

YUSUF LAKAYT. BİR TAVIRLA ELİNİ
UZATARAK YER GÖSTERİR. RAY-
MOND OTURUR.

NE OYNAMAK
İSTİYOR-
SUNUZ?

POKER
TEKLİF
EDİ YORUM.

ALÂ. NESİNE?

YA BENİM, YAHUTTA Sİ-
ZİN HAYATINI-
ZA. KAYBE-
DEN ORTA-
DAN BÖY-
LECE KAL
KAR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

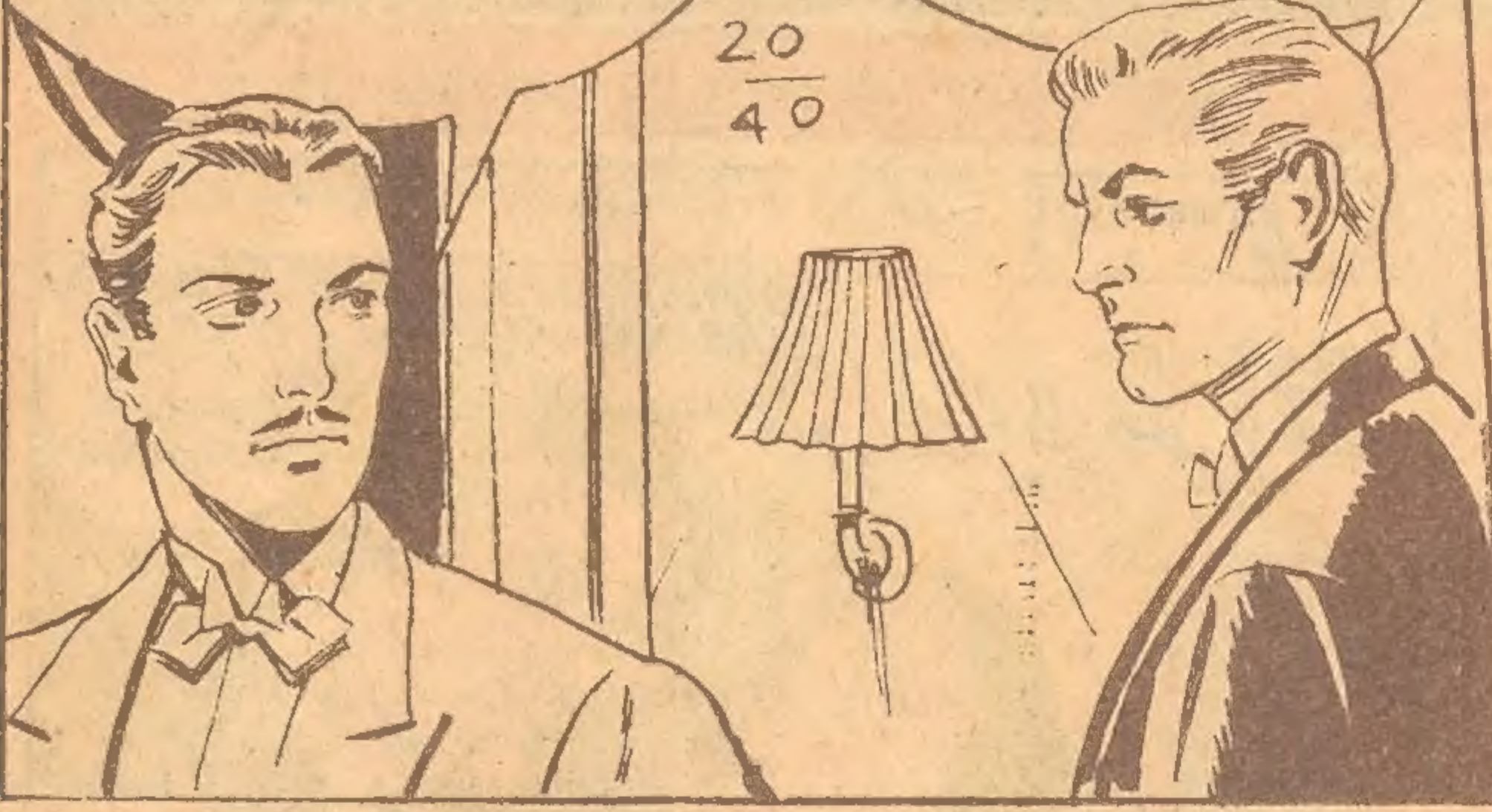
50

ÖLÜM PARTİSİNİ YUSUF KAZANIR. İKİ OYUNCU MASANIN BAŞINDAN KALKARLAR. RAYMOND SÜKUNETİNİ MUHAFAZA ETMEĞE MUAFFAK OLUR. NİHAyet YUSUF KONUŞUR.

YARIN SAFAK VAKTİ KÖŞKÜ-MÜN BAHÇESİNDE BULUNUN. TABANCA İLE VURUSACAĞIZ. FAKAT SİZİN TABANCA NİZ BOS OLACAK. SAYET TESADÜFEN SİZİ VURAMIYACAK OLURSAM HAYATINIZI BAĞIŞLIYACAĞIM.

BU ALİCENAPLIĞINI-ZA İNANMADIĞIM GİBİ İHTİYACIM DA YOK.

20
40

RAYMOND OTELE DÖNDÜKTEN SONRA BAZI MEKTUPLARI YAZMAK İÇİN ODASINA KAPANIR. İÇİNDE GARİP HİSLERLE BİRTÜRLÜ GÖZÜNE UYKU GİRMEYEN EGLE ONUN GEC VAKİT HİÇ DURMADAN ODA KAPISININ ÖNÜNDEN GEÇTİĞİNİ DÜYAR GİDİP ONU GÖRMÜK ÜZERE HAZIRLANIRKEN KAPI VURULUR. AÇINCA KARŞISINDA FATMAYI GÖRÜR.

PRENS YUSUF YARIN SA-BAH SENİN ECNEBİ İLE KÖŞKÜN BAHÇESİNDE DÜELLO EDECEKLER.

RAYMOD İLE Mİ?

EGLE ÇILDIRAÇAK GİBİ OLUR. HER NE PAHA-SINA OLURSA OLSUN DÜEL-LOYA MANİ OLMAĞA KA-RAR VERİR. BAŞINA BİR ORTÜ ATARAK FATMA İLE BE-RABER, PRENSİN KÖŞKÜNE GİDERLER. VE KÜÇÜK KAPI-DA İÇERİ GİRERLER.

BURADA BİZİ KİMSE GÖRE-MEZ. BEKÇİ SEVGİLİSİNİN YANINA GİTTİ. BAŞKA BİR YARDIMDA-BULUNABİLİRMİYİM.

HAYIR FAT-MA. HAYDİ GİT TEŞEK-KÜR.

EGLE TEK BAŞINA KALIR. KÖŞKÜ GÖRÜBİLECEK SEKİLDE BİR AĞACIN ARKASINA SAKLANIR.

İSTE GELİYOR KAL-BİM SANKİ YERİN-DEN FIRLIYACAK!

İKİ DELİKANLI O AĞACA DOĞRU YÜRÜRLER. YİRMİ ADIM KADAR ÖTEDE DURURLAR. YUSUF RAYMONDA BİR TABANCA UZATIR.

5

HAZIRMISI-NİZ?

EYET!

YUSUFLA RAYMOND SIRT SIRT VERİR-LER. SONRA BEŞER ADIM İLERLERLEVE DÖ-NÜP ATEŞ EDERLER. FAKAT EGLE BİR ÇİĞLİKLA RAYMONDUN ÖNÜNE ATILIR.

RAYMOND!

ARKASI VAR!

Londra Polis Müdürlüğü Skotland Yard'ın, otellerin kontrolü subesine bakan komiser W. W. Welles, karşısındaki delikanlıya:

« Mason! dedi. Siz, hiç şimdiye kadar kendi başınıza çalıştınız mı? »

Genç muavin Mason cevap verdi:

« Hayır şef! »

Şef, bu cevaba karşılık söylendi:

« Öyleyse bugün sizi bir deneyelim bakalım! Demincek Esplanade otelinden bir hırsızlık ihbarı yapıldı. İşin başarılı şekline bakarsak, hiç yüzünü görmemiş olduğumuz eski ahbaplardan Mister Castle'nin marifeti olacak! Şimdiye kadar bu herif, bizi boyuna atlattı. Adına Castle deyişimiz de, bir defa, bu isim altında hüviyetini tesbit edebilmiş oluşumuzdan ötürüdür. Herif şöyle çalışıyor: Bir otelde, bir oda tutuyor. Sabahleyin, erkenden komşu odadaki müşterinin yüzünü yıkamak için banyoya veya halâya çıkmasını bekliyor. Oda kilitliyse maymuncukla açıyor. Girip, soyuyor. Bazan büyük yekûnlarda para ve mücevher sırikıyabiliyor; bazan da eline geçen, az oluyor. Ama her seferinde muhakkak bir şeyler çalıyor. Bir defasında, soyduğu odanın sahibiyile karşılaşmıştı. Adamcağızın gözlerine karabiber serpti ve böylece yine sıvıştı... »

Mason:

« Ya! » diye şaşı.

« Hiç de ya değil. Şimdi gözünüzü açın! Bugün, yarın, otellerden ardı ardına hırsızlık şikâyetleri gelecektir. Çünkü bu mübarek bir kere işe başladı mı, arkasını getirir. (Hak oyunu üçtür!) der ve muhakkak birkaç marifet daha gösterir. Ancak bizim harekete geçtiğimizi hissedince tekrar ortalıktan elini, eteğini çeker ve kendini unutturuncaya kadar faaliyette bulunmaz. Bir müddet sonra dalaveresine yeniden başlar. »

Mason:

« İyi ama, mademki gözüne birer serpilen adam, bu hırsızın eşkâlini tarif etti. Şu halde... »

Diyecek olduysa da komiser, aksi aksı sözünü kesti:

BİNBİR ROMAN

Elinizdeki bu 50 inci sayısıyla ikinci cildini bitirmiş oluyor. Mecmuanızın, her sayısıyla birlikte daha güzelleştiğini ve zenginleştiğini görüyorsunuz. Bin Bir Roman, okuyucularının rağbeti arttıkça, daha da mükemmelleşecektir.

Bu yıldönümümüzde hem sizlere, kendi janrında en güzel mecmuayı verdiğimizize seviniyoruz, hem de çevremize toplanan okuyucu sayısının gittikçe artmasından kıvanç duyuyoruz.

Üçüncü cildimizde sizlere dünyanın en kuvvetli ressamlarının ellerinden çıkmış, en güzel his, aşk ve heyecan romanlarıyla, yine dünya edebiyatından seçtiğimiz en mükemmel hikâye ve romanları vereceğiz.

Gelecek sayımızda

DIŞI KURT

Başlıyor!

105 Numaradaki

Adam

Nakleden: C. C. Cem

« Ben size öyle bir şey söylemedim. Ama tahmin ettiğiniz gibi gözü biberlenen adam, hırsıza ait bazı eşkâl tarif etti. Eğer bu eşkâle kılrsa, İngilterenin yarı nüfusunu tevkif etmemiz gerekecek!.. Çünkü bu herif, kılık ve kıyafet değiştirmekte o derece usta, ki bir otele aradı ardına birkaç defa gelip hünerini göstermekten çekinmiyor.. »

Genç muavin:

« Anlıyorum! »

Demeğe yeltendiyse de komiser Welles:

« Hiçbir şey anlamıyorsunuz! dedi. Şimdi yapacağınız şey şu: Gidip bu herifin dosyasını gözden geçireceksiniz, tabii. Halbuki boşunadır. Hiç vakit kaybetmeyin ve gidin, hırsızlığı yerinde tahkik edin. Bu akşam sizden müspet rapor isterim. Rapor gelince, derhal harekete geçeceğiz ve bu sefer herifi kaçırtmamak için elimizden geleni ardımıza komıyacağız. Hem bu herifi suç üstü yakalamanızı da isterim. Haydi bakalım, marş marş, delikanlı! »

rasladığı için bu odayı soyabilecek hırsızın ancak bu civardaki birkaç odadan birinde bulunması gerekiyordu. Mason, müstahdemini sorguya çekip o gün oteli terkeden kimse var mı, yok mu, onu sordu. Müstahdemlerden bir kadınla bir erkeğin otele ayrılmış olduğunu söylediler. Kadın 99 numaralı odada, erkek ise 105 numaralı odada kalmışlar ve sonra sabahleyin hesaplarını görüp ayrılmışlardı.

Garsonlardan biri:

« 105 numaradaki bayın bir tek çantasından başka eşyası yoktu, dedi. Hattâ valizin üzerine otelin etiketini yapıştırmak istediğim vakit razı olmadı. Halbuki valizde, daha başka otellerin etiketleri yapıştıktı. »

Muavin, 105 numaradaki müşterinin otel defterindeki kaydına baktı. Adam, kendisini Glasgow'lu bir tüccar olarak kaydetmişti. Memur, hemen Glasgow Ticaret Odasını telefonla arıyarak bu isimde birinin orada bir kaydı olup olmadığını sordu, « Hayır! » cevabını alınca şüphesi, büsbütün sıvırdı. Artık 105 nu-

Adam, yüzünü göstermemek istemesine gazetesine gömülmüştü.

muş, gelen geçene, pabuçlarının tabanından gayri bir şey göstermiyordu.

Muavin Mason, bir müddet nefesinin kesildiğini hissederek gibi oldu. Sonra kapıcı yerinde duran küçük çocuğa gidip sordu:

« Şurada gazete okuyan zat kim? »

Çocuk:

« Bilmiyorum bayım! Zaten o müşteri geleli yarım saat oldu, olmadı! » dedi.

Mason, bu cevabı alınca dosdoğru telefona uzanıp komiser Welles'i aradı.

« Herifi yakaladım şef! Hemen bir tevkif müzekkeresi lâzım. Burada Imperial otelinin holünde oturuyor! »

Telin öte ucundan bir ses çıkmadı. Sonra komiserin şöyle söylendiği duyuldu:

« Mason, yanlış bir iş yaparsanız, polislikten atılırsınız. Böylece malûmunuz olsun! »

« Biliyorum şef! Ama yanlış değilse, o zaman? »

« O zaman mı? Hımmmm.. Hele dur bakalım, ben de geliyorum! »

Bir çeyrek saat sonra komiser W. W. Welles, otelin holüne girmişti. Mason, başını hâlâ gazetesinden kaldırmamış olan adama doğru yürüdü:

« Hiç ses etmeyin! dedi. Adınız Castle midir, her neyse, sizi kanun namına tevkif ediyorum! »

Adam, yerinden fırlıyacak olduysa da Mason'un vurduğu bir omuzla tekrar yerine çökmeğe mecbur kaldı. Bu esnada genç muavin, elini uzattığı gibi herifin bıyığını yakala-

mış ve bıyık elinde kalmıştı.

Bir saat sonra komiser Welles, muavine şöyle diyordu:

« Peki ama bu herifin nesinden şüphelendiniz bakayım? »

Mason:

« Pek basit şef! dedi. Bilirsiniz, ki otellerde müşteriler, gece yattıkları vakit pabuçlarını kapının dışına bırakırlar. Hususî garsonlar da bunları alıp boyar. Yalnız, büyük otellerde pabuçlar birbirine karışmasın diye, hepsinin tabanına, tebeşirle oda numarasını yazarlar. Sabahleyin Imperial otelinin holündeki adamın da tabanlarından başka bir şeyini göremedim. Hava kuru, zahir bizim haydut da pek çok yol yürümüş. Tabanında (105) rakamı gayet bariz bir şekilde okunuyordu... »

Komiser, garip garip başını salladı:

« Bu seninkisi ustalık değil, şans azizim! Fakat şanslı bir polis memuru da terfia lâyıktır. Terfi için yazacağım! »

Tam bu sırada bacasında bir şeyin kımıldadığını hissetti ve baktı. Mis Feynin küçük köpeğinin pantolonuna asıldığını gördü. — Yok yok Fil, dedi, seni burada bırakacak değiliz, korkma! Sonra köpeği yakalıyarak Kantiniye uzattı:

— Hazır mıyız arkadaşlar? Evet mi Haydi öyleyse!

Otomobilin geçtiği bütün yol boyunca ilkbaharın iyice girmiş olduğu görüyordu. Nehir keyifli keyifli akıyordu ve ağaçlar tomurculanmıştı. Kırklar yeşermişti ve köy evlerinin yüzleri tertemizdi. Salzburgdan Viyanaya giden Kayzer şosesi gözler önünde esmer renkli bir şerit halinde uzanıp gidiyor, küçük gölün etrafını dolaşıyor, tepeleri karlı dağlarla çevrili muhteşem vadilerden tırmanıyordu.

Otomobil son süratle yol alırken Dallas, kendilerine yol gösteren adamla bir plân tasarlardı. Aygelin kendisine hiçbir sual sormadığını görünce, onun da otelci Mayerin idare ettiği gizli cemiyetin adamlarından olduğunu kestirmişti. Onda da mırıldanmadan itaat etmek tabiatı vardı. Varacakları yere gidince, gidip karısını bulacaktı. Çünkü Dallas, evvelâ kadını bir sorguya çekmek istiyordu. Eğer Grund henüz oraya gelmemiş de Bartels, delikanlıyla yalnız bulunuyorsa Dallas, Volfu elçi olarak gönderecekti. Bartels, Volfu zaten tanıyordu, binaenaleyh Fon König, kolayca casusun yanına çıkabilirdi. İngiliz, bütün bunları, başını geriye çevirerek Almanya anlattı.

Otomobil, biraz sonra şoseyi bırakarak orman içinden geçen bir yola sapmıştı. Yolcular, büyük çamların gölgelediği, göl ve dağların eteğinde bir ev görmekte gecikmediler. Aygel, eliyle gölü göstererek:

— İşte Vildzey gölü! dedi.

Sonra Dallasa otomobili ormanın kuytu bir köşesine çekmelerinin ve uzakta inmelerinin doğru olacağını izah etti.

— Siz ormana girin, ağaçların altında beni bekleyin. Ben birazdan karımı size getiririm, diyordu.

Otomobilden inmiş ve eve doğrulmuştu. Kant, hâlâ köpeği kucağında tutuyordu. Lâkin Dallas hayvanı, otomobile bırakmasını söyledi.

Ağaçlar altında yavaş yavaş ilerliyerek eve elli adım kadar kala durdular. Ev, ahşaptı ve pencereleri açıktı. Tuğladan yapılmış, bacasından hafif hafif duman tütü-yordu. Etrafta, eve doğru ilerliyen Aygelin adım seslerinden başka bir şey duyulduğu yoktu.

Dört arkadaş, az sonra adamın, evin arkasında kaybolduğunu gördüler.

Ortalıkta bir an sessizlik hâkim oldu. Sonra kulakları yırtıcı, müt-hiş bir kadın feryadı işitildi.

MÜTHİŞ İNTİKAM

Bu haykırış, birkaç defa duyuldu. Tüpler ürpertici, ürkütücü bir sestir bu... Dördü birden kapısı rüzgârdan çarpıp duran eve doğru hızla koşmaya başladılar. Mutfakta Aygel, boyuna:

— Ben gideceğim! Gideceğim ben!

Diye bağırarak bir kadını teskin etmeğe uğraşıyordu. Bu, karısıydı adam:

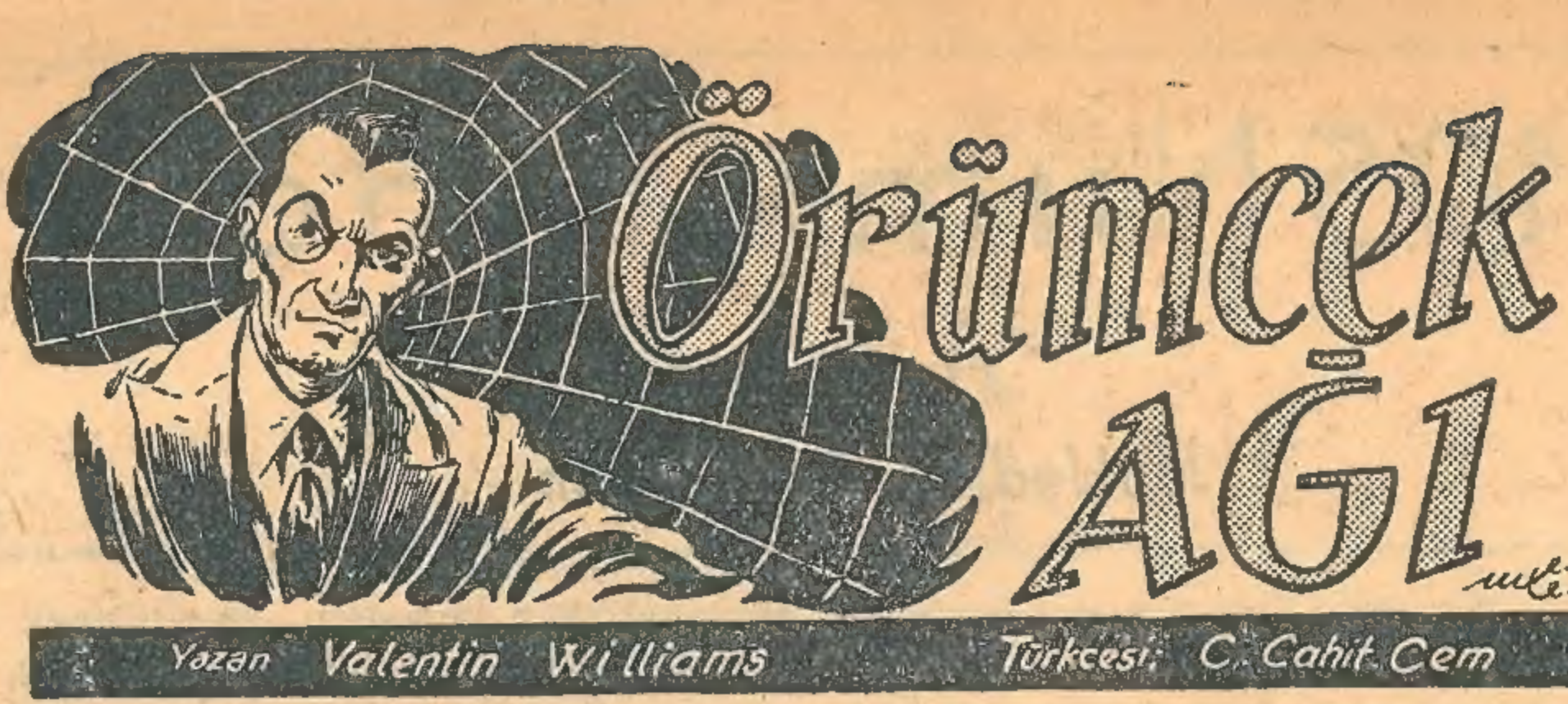
— Haydi haydi Mari, diyordu. Korkma karıcığım. Ben Franzım bak, Kocanın ben, ne oldu sana karıcığım?

Fakat kadın, cevap yerine:

— İmuas veg! İmuas veg!

Diye kaba bir Bavyera lehçesiyle gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Aygel, ürkmüş bir sesle Dallasa söylendi:

— Karımı koridorda yere çömelmiş bir halde buldum. Beni görünce ellerisini göstererek haykırmaya başladı. Sanki ileride, kapının arkasın-

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 32

da bir şeyler varmış gibi... Burada kötü bir işler olmuş olmalı. Ben karımı dışarı çıkarırken arkadaşlarınızla birlikte bir baksanız acaba ne olmuş...

Dallas, henüz bu sözler bitmeden tabancasını çekmiş Aygelin gösterdiği kapı istikametine fırlamıştı. Kanadı ardına kadar açtı, fakat açar açmaz da o derece şiddetle geriledi, ki arkasından gelen Kanta çarptı.

— Tu Allah kahretsin! dedi.

Önlerinde küçük bir koridor vardı ve buradan bir merdiven yukarıya çıkıyor, camlı bir kapı da başka bir odaya gidiyordu. Burada tavanın kalaslarında iki ip sarkıyor ve bu iplerde iki insan vücudu sallanı-

yordu. Başları göğüslerine düşüktü ve elleride arkalarında bağlanmıştı.

Bu vucuttan birisi, şişman, kabak kafalı ve iki katlı gerdanlı bir adamın; ikincisi de bir kadındı. Kadının yüzü görünmüyordu ama, vücudu nahifti ve sarı saçları da loşlukta ışıldıyordu. Salonun kapısının dibinde, yerde küçük bir iskarpin yatıyordu. Vücutlar rüzgârla hafif hafif sallandıkça tavanı tutan sıralar çatırdıyor ve mutfaktan doğru bu korkunç manzaraya hıçkırıklarla karışık hafif feryatlar refakat ediyordu.

Kendine ilk gelen yine Dallas oldu; hızla koridora atılarak:

— Geç kaldık! diye bağırdı.

Birden tavana asılı kadının yü-

Dallas, kapının kanadını açar açmaz geriledi.

zünü görünce, elleriyle gözlerini kapattı. Arkadaşları koşarak önüne geçtiler. Kant, ölümlerden daha sarı bir yüzle, iki vücudun ellerini yokladı. Kısaca:

— Öleli saatler geçmiş! dedi.

Volf, cebinden bir av çıkışı çekmiş, sıra ile vücutların asılı bulunduğu ipleri kesmişti. Fransız subayı da yardım etti. Birlikte iki ölüyü yere yattırdılar. Hartigan, elinde bir matra olduğu halde yaklaşmak istediye de Volf, kendisini iterek söylendi:

— İkisimin de amudufıklarileri kopmuş...

Dört arkadaş, basit döşemeli salona girdiler. Kant, masa örtüsünü çekip iki ölünün üstüne örtmek istedi, fakat Dallas mani oldu:

— Bir dakika müsaade et! dedi.

Sonra erkeğin cesedinin yanında diz çökerek ceplerini araştırdı. Boğuk bir sesle:

— Bir şey bırakmamışlar!

Derken ayağa kalktı.

— Belki plânlar yanındadır, diye düşündüm ama, Aksak Bacak hiç insana plân filân bırakır mı?

Bu sırada Kant atıldı:

— Kadını da arıyalım!

Dallas, birdenbire arkasını döndü:

— Biriniz arayınız onu. Ben yapamıyacağım.

Kadının yanında çömelmiş Volf oldu:

— Bir tek cebi var. Onda da bir şey yok! dedi.

Fransız subayı tekrar masa örtüsüne yapışmıştı, lâkin Dallas, örtüyü onun elinden kaptı, bir an için ölü kadının yüzüne bir nevi şefkatle baktı, sonra örtüyü yavaşça her iki cesedin üstüne örttü.

Tam bu sırada dışarıda bir ses duyuldu. Aygel gelmiş:

— Karım bir şeyler söylüyor! di-yordu.

Fakat sözünü tamamlamaya fırsat bulmadan kesik ipleri ve yerde yatan üstü örtülü cesetleri gördü. Gözleri yuvalarından uğrıyacak gibi oldu.

— Aman yarabbi! diye kekeleydi. Doğruymuş demek ki.

Volf:

— Siz de görüyorsunuz ya, maalesef öyle! dedi. Nasıl zevceniz biraz kendisine geldi mi? Bize olanı biteni anlatabilecek mi?

Adam başıyla evetledi.

— Evet, biraz kendine geldi. Diyor ki, buraya kadınla beraber üç adam gelmiş, hasta delikanlıyı götürmüşler buradan. Kimse karşı koymamış; çünkü Bartels otomobili tamir ettirmek için şoförü Salzburga göndermişmiş. Üç adam, şoförün gitmesinden az sonra gelmişler. Herhalde evi gözetlemiş olacaklar. Zaten, karım size hepsini anlatacak ya şimdi.

Bayan Aygel, hıçkırıklardan sarsıla sarsıla, kesik kesik Dallasa meseleyi anlattı, öğle yemeğini hazırlıyormuş. Saat onbir sularındaymış. Tam o sırada Bayan Lizelotte apan-sızın içeri girivermiş. Bayan Lizelotte ile eskiden tanışmışlar. Zaten kendisi geçen sene burada Bartelsle birlikte kalmış ve arada bir Fridel köşküne de gider gelirmiş.

Bayan Aygel:

— Zavallı kadıncağızın yüzü ölü gibi sapsarıydı, diye devam etti. Üstelik nefes nefeseydi. Burada bir delikanlı var mı, yok mu diye bana sordu. Ben evet deyince: « Çabuk gidin kendisine söyleyin, Bartelse görünmeden kaçın buradan. Ormanda gizlensin. Ben sonradan onu bulurum. Aman çabuk ol! » dedi.

(Arkası var)

Hapishane ARKADAŞI!

Nakleden:
Serap DERMAN

Elleri ile koltuğun kenarlarını sıkıca yakalamış olan ihtiyar, zayıf bir sesle : «İstedğini söyle..» dedi.

Garrett pejmürde elbisesinin cebinden bir pipo çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırarak :

— «Anlat bakalım, diye söze başladı. Gazetede okuduğum o saçma sapan şeylerin aslı var mı? Bu evi ve bütün servetini bir takım masafsız hayır müesseselerine bağışlayacağın doğru mu?»

«Evet.»

«Buraya tam vaktinde gelmişim öyleyse...»

Fletcher'in yüzü korkuyla bulutlandı : «Ne demek istiyorsun?»

«Hah söyle.. Biraz yola gel ki daha kolay anlaşabilelim. Hapishane-den kaçmanı temin ettiğim zaman bana verdiğin beş bin dolar çoktan suyunu çekti. O zamandan beri sefalet içinde yüzüyorum. Fakat artık insan gibi yaşamaya karar verdim.»

Garrett öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. Sözüünü şöyle bitirdi : «Herşeyini istiyorum, Fletcher. Evet, evini, paramı, yani sokağa atmak niyetinde olduğun ne varsa hepsini bana vereceksin...»

İhtiyar adam : «Beni iyi dinle, Garrett, dedi. Hayatımı tam on iki senedir başkalarının iyiliğine vakfettim. Bu suretle belki Allah günahlarımın birazını olsun affeder diye düşünmüştüm. Şu anda sahip olduğum her şeyi alnımın teriyle kazandım. Ben öldükten sonra bırakacağım parayla Crest Manor'da modern bir çocuk hastahanesi yapmalarını istiyorum.»

Garrett kaşlarını çatı :

«Beni boş mu çevireceksin yani?»

John Fletcher doğruldu, sesi titriyordu :

«Bana biraz düşünecek zaman bırak!» dedi.

«Öyle olsun. Yarına kadar misafirin olacağımı söylemiştim zaten.»

Bir saat kadar sonra Warder Garrett yatmak üzere kendisi için hazırlanan odaya çekilmişti ve Fletcher oturduğu yerde düşünüyordu : Hayır.. Servetini bu alçak hayduda bırakmıyacaktı. Vasiyetnamesini çoktan hazırlamıştı. Arzusunu yerine getirmedeği takdirde, Garrett'in, kendisini polise ihbar edeceğini biliyordu. Fakat ona bu fırsatı vermiyecekti. Nasıl olsa hayatının son günlerini yaşıyordu. Verdiği bu âni kararla yerinden fırlayıp yazıhanesine doğru yürüdü. Kilitli bir çekmeceyi açarak küçük bir tabanca çıkardı. Şarjörü doldurdu. Göğsüne yaklaştırmakla elle-ri titremiyordu bile...

Tam bu sırada telefon çaldı. Ahizeyi sol eliyle kaldırıp kulağına götürdü. Bir ses : «Alo!» dedi. «Burası Bradhampton polis merkezi. Sizi bu saatte rafatsız ettiğimiz için özür dileriz. Biraz evvel evinizin bulunduğu tepeden şehre inen şose üzerindeki köprü'nün ayaklarından birinin sellerin tahribatına uğradığını öğrendik. Köprü henüz yıkılmadı. Fakat hiç bir vesaiti nakliye taşıyamıyacak bir durumda. Haberiniz olsun...»

Pencerenin önündeki koltuğa oturmuş olan John Fletcher, dalgın gözlerle camları döven yağmuru seyrediyordu. Eski taş binanın duvarlarına çarpan kudurmuş rüzgâr, tüyler ürperten uğultularla esiyor, behçedeki ulu selvi ağaçları korkunç şekiller alarak eğiliyorlardı. Issız bir yaylanın eteğinde uzanan Bradhamton şehrinin ışıkları, gözle seçilmiyecek kadar silikleşmişti.

John Fletcher bunun belki de Crest Manor'da gördüğü son fırtına olduğunu düşünerek kendi kendine gülümsedi. Bir kaç güne kadar evini ve bütün servetini terkederek fakir bir adam olacaktı.

Bunu hatırlıyarak ağır ağır salladığı ak saçlarla örtülü başının hareketlerinde hiç de keder sezilmiyordu. Bilâkis hayatında ilk defa olarak kendisini tamamiyle mes'ut hissetmişti.

Birdenbire ihtiyar adamın yüzünün ifadesi değişti ve yerinden kalkıp pencereye biraz daha yaklaştı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun arasından geçen iki keskin ışık huzmesi, gözlerini kamaştırdı. Yılankavî yolları homurdanarak tırmanan bir otomobil bahçe kapısının önüne gelince yavaşlıyıp durdu.

John Fletcher'in çizgilerle dolu alnı şüphe ile büsbütün kırıştı. İnsanlardan kaçarak çekildiği bu ıssız dağ başında, gecenin bu saatinde onu kim ziyaret edebilirdi?..

Ağır ağır odadan dışarı çıktı ve sokak kapısına doğru yöneldi.. Fakat ondan evvel davranan ahçı kadın, kapıyı açmıştı. Uzun boylu bir adam, sırtındaki siyah muşambanın sularını silkeliyerek merdivenlerden çıkıyordu.

Fletcher hayretle haykırdı : «Warder Garrett..»

«Ne zannettin ya? Sen kaçtıktan sonra beni yakalayıp sorguya çektiler. Ve aleyhinde belli başlı hiçbir delil bulmamalarına rağmen hapsedildim. Şimdi gene serbestim işte...»

Fletcher, kuruyan soluk dudaklarını diliyle ıslatarak sordu :

«Ne istiyorsun?»

Garrett çabucak etrafına baktı : «Burada bizden başka kimse var mı?»

«Ha... Hayır, ahçıdan başka kimse yok.»

«Mükemmel. Şimdi seninle biraz konuşmam lâzım. Bu gece beni burada misafir edeceğine de unuttum. Çünkü otomobili şehre geri gönderdim.»

Bir kaç dakika sonra yazıhanede karşı karşıya oturmuşlardı.

Garrett bacaklarını ocağa doğru uzattı : «Bazan seni kurtardığım için kendi kendime kızıyordum, Fletcher. Fakat dün gazetede resmini görünce biraz ferahladım. Bir hapishane kaçkınından bu kadarını beklemezdim doğrusu...»

SİNEMA

Jeanette MacDonald

Hayatı

Altın sesiyle hepimizin kalbini kazanmış olan Jeanette Macdonald sahne hayatına daha pek küçük yaşta merak sardı. Zaten eskidenberi dansa ve şarkıya meraklı olduğundan bu kabiliyetlerini ilerletmek için elinden geleni yapmıştı. Daha ondört yaşında bir çocukken New York'da Capitol sahnesinde dansözlüğe başladı. İlk önceleri figüran sınıfına dahildi. Fakat kabiliyeti çok geçmeden kendini belli etti ve onu bu sınıftan ayırdı. Yavaş yavaş daha mühim danslara çıkmağa başladı ve en nihayet tek başına, solo numaralar yapacak mertebeye erişti. 'Broadway'i altüst eden bu istidada Hollywood bigâne kalamazdı. Onu hemen kendine çekti.

Hollywood'a gelişi:

Jeanette Hollywood'a gittiği zaman 22 yaşındaydı. Maurice Chevalier ile Aşk Resmi-geçidi'ni çevirir çevirmez bütün seyircileri teshir etti. Broadway genç kızın dansözlüğü üzerinde durduysa, Hollywood'da sesi üzerinde durdu. Jeanette bir müddet Moris Şövalye ile film gevirdikten sonra meydana Nelson Eddy çıktı. Nelson Eddy ile Jeanette Macdonald sinema tarihinin en meşhur çiftlerinden oldular. Birbirlerine okadar yaklaşıyorlardı ki, başkalarıyla evlenirlerse seyircilerin itiraz edeceğinden korkan stüdyoları onların daima bekâr kalmalarını bile istiyordu. Uzun seneler sonra perdeden ayrılan Jeanette bir müddet hususî konserler verdikten sonra Kırmızı Güller filmiyle perdeye döndü. Son olarak meşhur köpek Lassie ile bir film çevirdi.

Hususiyetleri

On seneden fazla bir zamandır Gene Raymond ile evli olan Jeanette son derece yumuşak başlı ve kıbar bir kadındır. Evinde verdiği toplantılar ve pişirdiği yemekler pek meşhurdur.

John Fletcher ahizeyi yerine bırakırken beyninde bir şimşek çaktı. Otomobiline binip şehre doğru yola çıkacaktı. Böyle yaptığı takdirde ölümün bir kaza eseri olduğu zannedilir ve bu suretle belki de intiharının sebeblerini araştırmazlardı. Çünkü dünyadan şerefli bir insan olarak ayrılmayı aklına koymuştu.

Evden çıkarak garaja doğru ilerledi. Birden bire şaşırarak durdu. Garajın lâmbaları yanıyor ve birisi otomobilini çalıştırmaya uğraşıyordu. Yerinden fırladı ve «Dur!» diye haykırmak koşmaya başladı. Fakat geç kalmıştı. Otomobilin, yanından yıldırım gibi geçmesiyle karanlığın içinde kaybolması bir oldu.

Fletcher'in başı önüne düştü. Te-

sadüfler hep onun aleyhine işbirliği etmişlerdi sanki. Yavaş yavaş garaja girdi. Birdenbire gözüne, içerdeki tahta sıranın üstünde duran bir mektup ilişti. Hemen alıp okudu :

«Emeline nail olamıyacaksın, Fletcher.. Bir kaç dakika önce bütün kesemi almak için aşağıya indiğim zaman kapının aralığında tabancanı doldurduğunu gördüm ve beni uykudayken ortadan kaldırmak istediğini anlıyarak şimdilik buradan uzaklaşmaya karar verdim. Geceyi şehirde bir otelde geçirip yarın tekrar oraya döneceğim. İkinci karşılaşmamızda daha makul olmanı temenni ederim.

Garrett.»

Aşk HERŞEYDEN Üstündür

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Elli yaşına gelmiş olan Mrs. Hilton, kızının tâbiri ile, «tedavisi imkânsız bir romantik», idi. Lise talebeleriyle genç âşıkları gözyaşlarına boğan hissî filmlere ve mevzuları daima bir facia ile sona eren ucuz romanlara bayılır. Barbara da annesini gayet iyi tanıdığı için, onun istikbal hakkındaki tavsiyelerini gülümseyerek dinlerdi.

Mrs. Hilton: «Kalbinin sesinden başka hiç bir şeye kulak verme, kızım! derdi. Böyle yaparsan asla yanılmazsın.»

Bu nasihatları alelâde kızlar tut-salardı belki haklarında hayırlı olurdu ama bunlar Barbara için değildi. Onun herkesten farklı bir tarafı vardı, çünkü bir sene önce New-York'ta ölen babası kendisine tam beşyüz bin dolarlık bir miras bırakmıştı. Şimdi Barbara, erkekleri cezbetmek için parasından başka hiç bir şeyi yokmuş gibi Londra'da göz kamaştırıcı bir ömür sürüyor ve kendisine hayat arkadaşlığı yapacak adama rastlayacağı günü bekliyordu. Halbuki buna hiç de lüzum yoktu, zira o çok zeki, kibar, tahsilli ve güzel bir kızdı, üstelik kalbinin değil, mantığının sesiyle hareket etmesini de gayet iyi bilirdi.

Aradan bir sene geçti ve Barbara istediği gibi bir can yoldaşı bulamadığı için üzüldü dururken talihi günün birinde fazlasıyla gülerken karşısına bir değil, iki kişi birden çıkartırdı. Belki size tuhaf görünecek ama Barbara hemencecik ikisine birden fena halde tutulduğunu anladı. Böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermediği için hislerini iyice tahlil etmeye çalıştı ve sonunda anladı, ki bu, maalesef doğrudu, a-adamların ikisini de aynı şiddetle seviyordu.

Zavallı kız şaşkına dönmüştü. Hem Edmund Randley, hem de Tony Grayle, kendisinin ideal bir kocada aradığı bütün meziyetlere sahiptiler. İkisi de yakışıklıydı, gençti, terbiyeliydi, ve okumuştü.

Edmund'un çelik gibi bir iradesi vardı ve hayatın en çekici zorluklarına bir kuvvet âbidesi haşmetiyle göğüs gerebilirdi. Ilık bir yaz akşamı, güneş ufukta kaybolurken kuşların söylediği tatlı aşk şarkılarını, şair ruhlu Tony ile başbaşa dinlemek ise muhakkak ki tadına doyum olmaz bir zevk olurdu.

Barbara: «Hangisini tercih edeceğimi bilemiyorum, anne dedi. İ-kisiyle de aynı derecede mesut olabilirim.»

Mrs. Hilton bu çapraşık mevzuu pek enteresan bulmuştu herhalde. Derhal ve memnuniyetle fikrini söyledi;

«Bir kızın aynı zamanda iki kişiye birden âşık olabileceğini hiç zannetmiyorum, yavrum! diye söze başladı. Baksana, kanun bile benim gibi düşünerek bir kadının iki koca-

sı olmasını menediyor...»

Barbara hiddetlendi: «Zaten ben iki koca istemiyorum ki...»

«Gayet tabii, üzerinde (Mrs. Edmund ve Mrs. Tony) yazılı bir kartvizit tasavvur etmek insana gülünç geliyor.. Şimdi beni iyi dinle çocuğum. Senin kalbin mutlaka bunlardan birisine ait, bütün mesele bu bahtiyar adamın hangisi olduğunu bulmakta...»

Barbara suratını astı, annesi hiç de ona yardım edecece benzemiyordu. Sözü kısa kesmek için: «Ben ikisini de seviyorum, dedi, işte o kadar...»

Mrs. Hilton düşünceli bir tavırla sordu: «Bu delikanlıların sana sahiden âşık olduklarına emin misin?»

«Şüphesiz!» diye cevap veren kız birden bire parladı:

«Yani, ne demek istiyorsun? Yoksa onların paramın peşinde olduklarını mı söylemek istiyorsun?» «Ben böyle bir şey söylemedim!»

KESKİN ZEKÂ

Bay Hamdinin işi pek aceleydi. Trene yetişecekti. Arkadaşına sordu: «Saât kaç?». Arkadaşı da şöyle cevap verdi: «Şu anda saat, öğlenin 12'sini geçmiştir. Nekadar geçmiştir biliyor musun? Öğleyi; şu andan gece yarısına kadar olan zamanın beşte biri kadar geçmiştir!»

Bay Hamdi, bu cevabı anlamakla meşgul olduğu sırada trenini kaçırdığı için bir daha bu arkadaşın yüzüne bakmadı. Acaba sorduğu sırada saat kaçtı?

★ ★ ★

Üç haydut, kuleden kaçabilmek için varagele ile önce 30 kiloluk çalınmış eşyayı indirdiler. Sonra yukarıya boş çıkan sepete, 40 kilo olan hırsız bindi. O inerken 30 kiloluk hırsızlama mal yukarı çıktı. Yukarıda kalanlar, malı sepetten çıkardılar. 50 kiloluk adam sepete bindi. O inerken 40 kiloluk yukarı çıktı. Bu sefer o da sepetten çıktı ve sadece 30 kiloluk malı aşağı indirdiler. Boş çıkan sepete 85 kiloluk adam bindi. Aşağıdaki sepete de aşağıda bulunan elli kiloluk binince o sepetteki yük, 80 kilo oldu. Bu 80 kiloluk sepet yukarı çıkarken 85 kiloluk adam aşağıya indi. Bundan sonra aşağıya yine yalnız 30 kiloluk mal indirildi. Yukarıdaki sepete 40 kiloluk adam bindi. O inerken 30 kiloluk mal yukarı çıktı. Yukarıda kalmış olan 50 kiloluk adam, malı çıkardı ve yerine kendisi binince, o aşağı inerken 40 kiloluk tekrar yukarı çıktı. Bu sefer 40 kiloluk adam sepetten çıktı. Yerine 30 kiloluk malı koydu. Mal, öteki sepet boş olduğu halde aşağıya indirildi. Yukarı çıkan boş sepete 40 kiloluk bindi. O inerken yine mal yukarı çıktı. Bu sefer de mal tekrar bir sepeti boş varagele ile hızla aşağıya inince, hepsi kuleden inmiş oldular.

diye cevap veren kadın sükûnetle devam etti: «Fakat erkeklere pek güven olmaz da hani.. Meselâ, ben babamla evlendiğim zaman herşeyimi...»

Barbara: «Biliyorum!» Diye annesinin sözünü kesti.

Bu bayatlamış ve romantik hikâyeyi defalarca dinlemekten usanmıştı. Fakat annesinin sözleri, içine bir şüphe tohumu atmış olacaktı ki biraz sonra dayanamayıp kendisi sordu:

«Ben Edmund'a da Tony'ye de güveniyorum ama, sahiden böyle bir maksatları olup olmadığını anlasaydık fena olmazdı değil mi? Bunu nasıl öğrenmeli bilmem ki...»

Mrs. Hilton bir müddet düşündü ve sonra birden bire sevinçle bağırarak yerinden fırladı, gözleri parlıyordu:

«Buldum Barbara.. Bir zamanlar bir film görmüştüm. Âşıklarından hangisinin kendisini sahiden sevdiğini anlamak isteyen çok zengin ve dul bir kadın, onları bir imtihana tâbi tutarak evleneceği adamı kolaylıkla seçivermişti.»

Barbara annesine sokularak, hikâyeyi tekrar tekrar ve bütün tafsilâtı ile anlattı. Kendisi de bu usule baş vuracaktı, çünkü böyle hareket ettiği takdirde yanılmasının imkânsız olduğuna aklı yatmıştı.

O günden sonra Barbara, Edmund'a ve Tony'ye elinden geldiği kadar yaklaşıp bütün kadınlığını kullanarak onları çileden çıkaracak her türlü çareye başvurdu. Öyle-

sine ki artık ikisi de onunla evlenilmekten başka hiç bir şey düşünemez olmuşlardı. Ve kız işi o kadar ustaca idare etmişti, ki delikanlıların her biri; bu aşırı iltifatlara yalnızca kendisinin nail olduğunu zannederek parlak ümitlere kapılıyordu. Nihayet Barbara, bir Çarşamba günü Edmund'u ve ertesi Perşembe günü de Tony'yi apartımanında çaya davet etti. Tabii ikisinin de birbirlerinden haberi yoktu.

İşleri bu şekilde düzenliyen Barbara hemen avukatlarına gidip onların başlıklı kâğıtlarından birkaç tane alarak evine döndü ve vakit kaybetmeden yazı makinesinin başına oturup onların ağzı ile kendisine bir mektup yazdı. Bu mektupta, New - York'dan telsizle alınan bir habere göre Barbaranın bütün servetini işlemek üzere yatırdığı inşaat şirketinin iflâs ettiği ve kızın artık sadece bin dolar parası kaldığı bildirilmekteydi. Ayrıca henüz açıklanmamış olan bu hâvadisın gizli tutulması bilhassa rica ediliyordu.

Annesi:

«Şimdi, Barbara, dedi. Bu mektubu ben kendi elimle postaya vereceğim ve gelir gelmez açıp sanki kazara düşmüş gibi, yemek odasındaki büfenin önünde yere bıracağım. Çarşamba günü Edmund gelince onu doğruca yemek odasına alırsın. Sonra da benim biraz evvel aldığım kötü bir habere fena halde üzülerek odama çıktığımı söyler ve beni görmek bahanesiyle onu yalnız bırakıp ayrılırsın. İçeride kimse olmayınca muhakkak gözüne ilişecek olan bu mektubu alıp okuyacaktır. Biz de biraz sonra yanına gelince onun sahiden bir para avcısı olup olmadığını anlayırız. Gerçi bir centilmen başkasına ait bir mektubu okumaz ama bir servet avcısı asla centilmen değildir.

Aynı şeyi Perşembe günü de Tony'ye tatbik edersin. Bu suretle ne mal olduklarını kolayca öğreniriz.»

Çarşamba günü saat tam dörde üç kala, Edmund Rendley, Hiltons'ların misafir odasında yalnız bırakılmıştı. Saat dörtte alâlacele zile basarak uşağı çağırdı. Çok mühim bir randevusu olduğunu hatırladığından dem vurarak Miss. Barbara'dan kendisi için özür dilemesini rica etmesiyle evden dışarı fırlaması bir oldu.

Öbür odadaki perdenin aralığından onun hareketlerini takip eden ve gidişini gören Barbara dışlarının arasından: «Alçak!..» diye fısıldadı.

Perşembe günü öğleden sonra gene saat dörde üç kala Tony Grayle aynı odada tek başına kaldı. Dördü on geçerken de Barbara'yı kollarının arasında tutarak ona evlenme teklifinde bulunuyordu.

Tony imtihanı kazanmıştı. Mrs. Hilton o gidince muzaffer bir eda ile kızına dönerek: «Görüyorsun ya, yavrum, dedi. Aşk herşeyden üstündür.»

Mes'ut çift otomobille balayı seyahatine çıkmışlardı. Tony birdenbire gülerken; «Aklıma ne geldi biliyor musun, sevgilim! dedi az kalsın yanlışlıkla başka bir kıza evlenme teklif edecektim.»

Saadet sarhoşluğu içinde yüzen Barbara dalgın bir tavırla sordu: «Ne gibi hayatım?»

«Beni çaya davet ettiğiniz gün, yeni taşındığınız apartımandan içeri girince soldan ikinci kapıyı çaldım. Allahtan holdeki hizmetçi kadın, sizin, yandaki dairede oturduğunuzu söyledi. Yoksa kepaze olmama ramak kalmıştı.»

(Arkası 14 üncü sayfada)

NAT PINKERTON

KAPTAN SİZİ DAİ-
RESİNDE BEKLİ-
YOR. HANSEN SİZİ
TASI-
YACAK

NE MÜNASE.
BET.. MİLİ BA-
NA BİR BAS-
TON BULDU.
KAPTANIN
HUZURU.
NA KEN-
DİM ÇIK-
RIM..

LEYDİ HAMILTON.. BU SİMA-
RIK KIZI YANINIZA ÇAĞIR-
DIĞIM İÇİN AFFINIZI DİLE-
RİM. KONUŞMAYI KISA
KESECEĞİM.

MERHABA
KAPTAN..

50 BETYA İNAT ETTİ

KAPTAN KOR-
MIDRAN.. HAYA-
LET GÖRMÜŞ
GİBİSİ..
NİZ..

HAKİKATEN..
PORTREYE BAK-
SANIZA.. ONA
BENZE-
DİNİZ.

NE HARİKULÂDE BİR İLTİ-
FAT! LEYDİ HAMILTON.. ÇOK
GÜZEL BİR KADINDI.
BU KADAR CÖMERT
OLDUĞUNUZU Bİ-
LMİYORDUM.

BEN DE
MİSAFİRİ-
MİN BU KA-
DAR GÜ-
ZEL OL-
DUĞUNU
BİLMİYOR-
DUM.

MİS DORYAN'A
GÖNDERDİĞİM
MEKTUP.

İCABINA BAKILDI!
NE OLUR OTURUN
TANIŞALIM.

KAPTANLA KARŞILAŞMA.

ÇOK ENTERE-
SAN KAPTAN
DEMİK LORT
NELSON'UN
HAYRANISI-
NİZ..

ÇOCUKLUĞUMDAN..
BERİ.. NELSON GİBİ
BEN DE KOLUMLA GÖ-
ZÜMÜ HARPTE KAYBET-
TİM. AMA ARAMIZDAKİ
BENZERLİK BUKADARDIR
D İNGİLTERENİN EN BÜ-
YÜK AMİRALİ.
DIR..

BU KILIÇLAR
FLAN NEL-
SONUN MU?

LEYDİ HAMILTON'UN
PORTRESİ SADECE
KOPYA TABİT. GEMİ MO-
DELI VİKTOR'IN ESİDİR
KILIÇLARI YENİ ELDE ET-
TİM. TRAFALGAR HAR-
BİNDEN KALMA.

GEMİYE BAYILDIM
İÇİNDEKİ HERŞEY
HOSUMA GİDİYOR.
MİS DORYAN'A
BİRKAC GÜN KALI-
RIM DEDİM.
KALABUR
MİYİM?

İMKANSIZ. KAH-
VALTI EDİP BİRKAC
SAAT DİNLENDİK-
TEN SONRA SİZİ
SAHİLE ÇIKARA-
CAĞIM.

KAPTANIN HİKAYESİ.

BENİ BU GEMİ-
DEN ATMANIZ
AYIP DOĞRU MU.
KAPTAN KORMO-
RAN.. SAHİ, BU Sİ-
ZİN HAKIKİ İSMİ-
NİZ DEĞİL
DEĞİL Mİ?

HAKKINIZ VAR DE-
ĞİL.. AMA BANA UYU-
YOR. KORMORAN
YANI BALIKÇI BİR
DENİZ KÜ-
ŞUDUR.

DEMİK
USTA BİR
KUMARBAZ-
SİNİZ..

BU PEK HAŞIN BİR TABİR
BEN SADECE KUMAR-
DAN HOŞLANIRIM, MİSAFİR
LERİM DE BÖY-
LE.. MİSAFİR
GELDİKÇE YÜZ
DE ALIYO-
RUM..

AMA KUMAR
OYNAMASINI BEN
DE SEVERİM.
HIÇ OLMAZ.
SA BU
GECE KA-
LAMAZ
MİYİM?

MÜMKÜN OLSA
BUNU SEREF
SAYARDIM.
İMKANI YOK.. SE-
BEBİ DE GAYET
BASİT. GÜNKÜ
PARANIZ YOK.

ARKASI VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

OH!.. ELLİ METRELİK BİR AT..
LAMA PARÇALANMIŞTIR ZAVALLI..

50

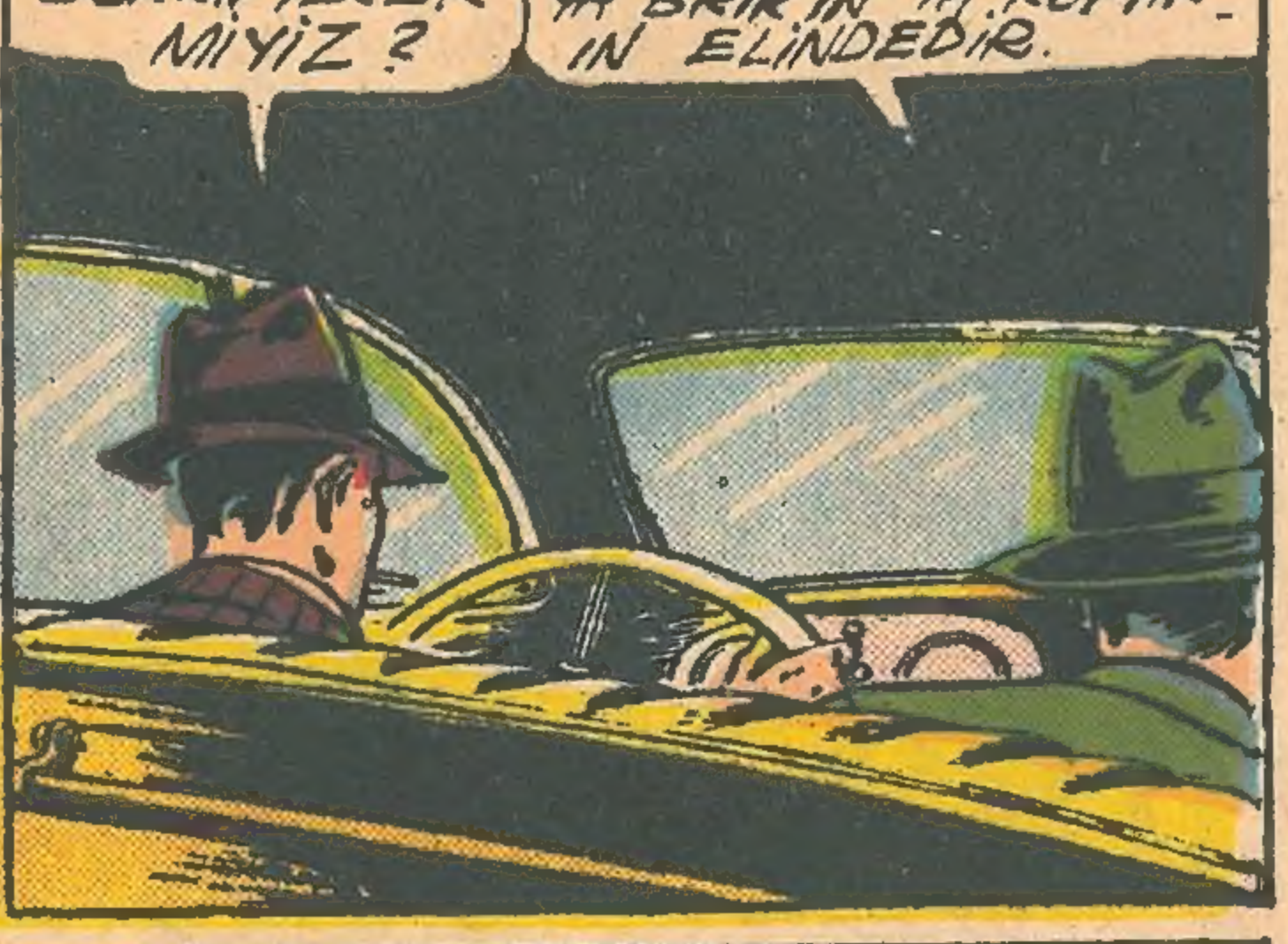
PATRON...
PARÇALANMIŞ

OH!.. ÇOK İYİ OLDU..
BİR DAHA BÖYLE
KAFASIZLIK ETMEZ.

BEBEĞİ ALMAK
İÇİN ÇİFTLİĞE
DÖNMİYECEK
MİYİZ?

HAYIR!.. BU ÇOK TEH..
LİKELİ OLUR ÇÜNKÜ
BU SIRADA BEBEK
YA BRIK'IN YA KOPAK..
İN ELİNDEDİR.

ÇABUK! ELMASLARI ÇABUK BU..
LUP HEMEN SIVISMALIYIZ.. NERE..
DEYSE PEŞİMİZDEN
GEURLER.

VAKTİN GEÇTİĞİNİN FARKINDA
OLMIYAN PROFESÖR HARİL HARİL
BEBEKTEKİ ŞİFREYİ ÇÖZMEĞE ÇALIŞIYOR

HA.. BİR DAİRE.. T.R.-MA-LU
KA... MÜCEVHERAT..

ŞİMDİ DE ŞU ŞEKLİ ÇÖZELİM.. KÖK..

EYET..EYET.. BULDUM. ÖLMÜŞ
DEV.. BRIK'IN KEŞFETTİĞİ
MAĞARA.. BİR YIGİN MÜCEV..
HER SAK..
LI..

YA.. DEMEK BENİM KEŞ..
FETTİĞİM MAĞARADA
BİR YIGİN ELMAS SAK..
LI HA!?. BU BEBEK
Nİ SÖYLEDİ.

EYET.. ESASEN O SAHTE ARKEO..
LOJİ PROFESÖRÜNÜN BURAYA GELİŞİ..
NİN SEBEBİ DE BU YA.. ŞİMDİ HER
HALDE BU DEFİNEYİ ARAMAKLA
MEŞGULDUR.

50

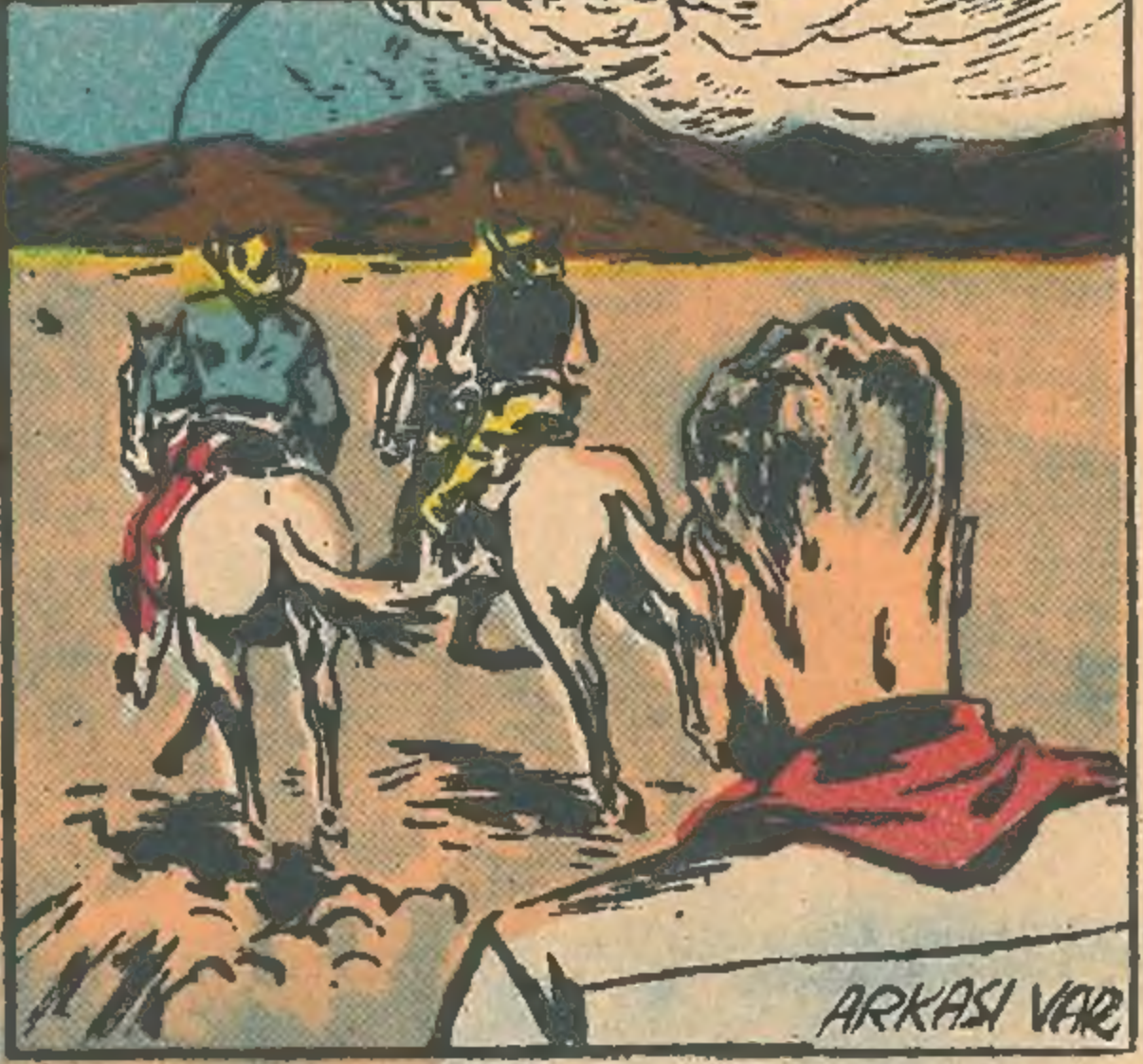
GİDELİM
NANNİ

YALNIZ İKİNİZ Mİ? BU O
KADAR KOLAY İŞ DEĞİL..

NEREYE GİDİ..
YORUZ BRIK..

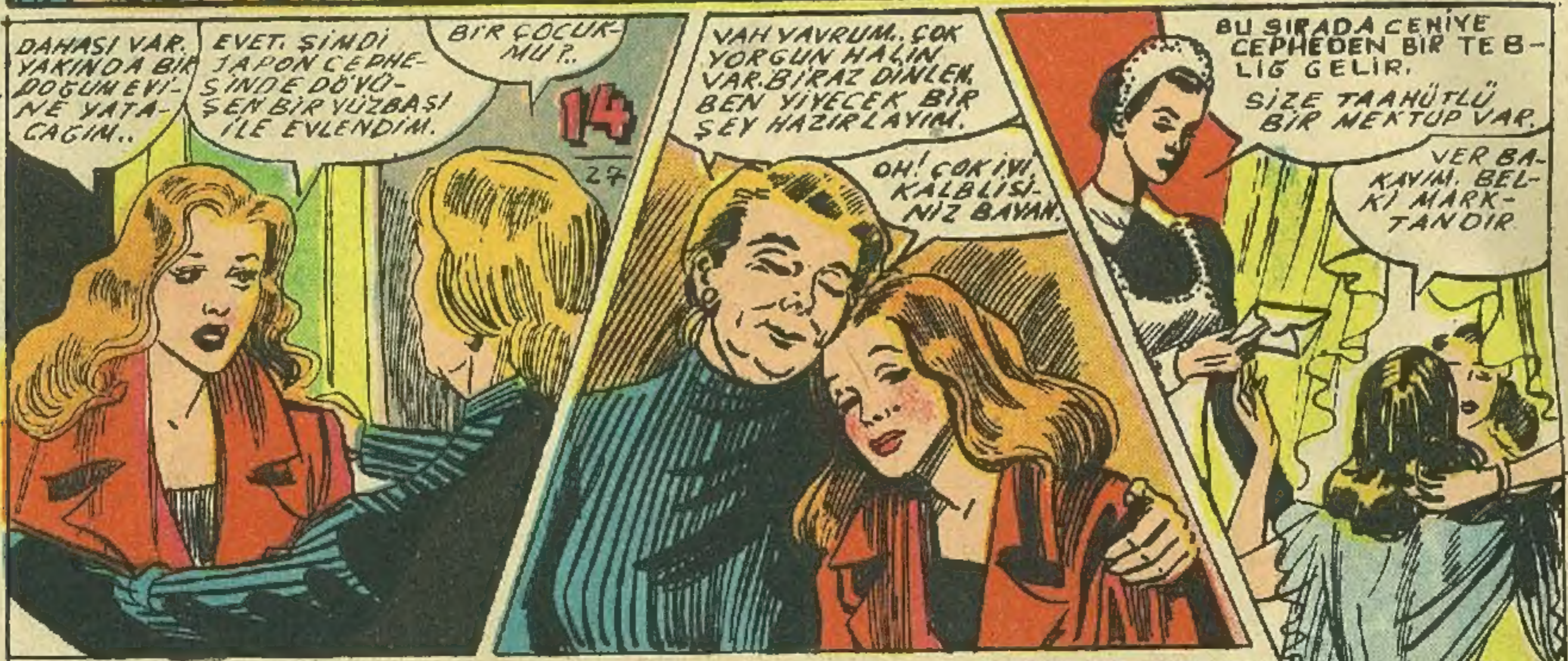

MAĞARAYA.. ORADA YAPILA..
ÇAKILAR VAR..

ARKASI VAR

YALNIZ RUHLAR

DAHASI VAR. YAKINDA BİR DOĞUM EVİNE YATACAGIN..

EVET, SİNDİ JAPON CEPHESİNDE DÖVÜŞEN BİR YÜZBASİ İLE EVLENDİM.

BİR ÇOCUK MU?..

14

VAH YAVRUM.. ÇOK YORGUN HALİN VAR. BİRAZ DİNLEN, BEN YİYECEK BİR ŞEY HAZIRLAYIM.

OH! ÇOK İYİ, KALBLİSİNİZ BAYAN.

BU SIRADA CENİYE CEPHEDE BİR TELİĞ GELİR.

SİZE TAAHÜTLÜ BİR MEKTUP VAR.

VER BAKAYIM, BELKİ MARKTANDIR

İSTE İYİ BİR HABER! MARKIN FİLOSU KAYBOLMUŞ. BÜTÜN MÜRETTİBAT YA ÖLMÜŞ VEYA ESİR OLMUŞLAR.

EGER MARK GERİ DÖNMEYECEK OLURSA BÜTÜN SERVETİ BANA KALACAK.

NE VAR?

AFFEDERSİNİZ BAYAN..

SENHİSİN SAM? TAM ZAMANIN DA GELDİN. NASILSIN?

İYİ...İYİ... YA SEN? MARK HAKKINDAKİ HABERİ DUYDUNMU?

YA ELSA? NEREYE YOLLADIN ONU?..

DEFETTİM GİTTİ. ONA VE ÇOCUĞUNA DADILIK EDECEK DEĞİLİM YA. TABİİ SEN DE LESKAR GALİĞİ ETMEZSİN.

SAM FAZLA İLERİ GİTTİĞİ İÇİN CENİBİR HAYLI TEK DİR ETTİKTEN SONRA ÇIKIP ELSAYI GÖRMEĞE GİDER. KALBİNDE ONA KARŞI AŞK VE MERHAMETE BENZER BİR HİS UYANIR.

SAM PATRİ İS-
MINDE BİRİ GEL-
Dİ SİZİ GÖR-
MEK İSTİYOR.

SAM MI? ACABA NE
İSTİYOR?... PEKİ
GELİYORUM.

14
28

BANA DARILMAMALISIN ELSA.
CENİNİN DÜŞÜNDÜKLERİNİ
BİLMİYORDUM. SİZ KARŞI
ÇOK ZALİMANE HAREKET
ETMİŞ. SONRADAN DUYDUM.
FAKAT İŞ İŞTEN GEÇMİŞ.

ZİYANİ YOK, SAM. SİZ
BANA HİÇ BİR ŞEY
YAPAMAZDINIZ.

TABİ CENİBE KARŞI
DA BİR ŞEY YAPMAK
ELİNDEN GELMEZ. FA-
KAT SİZ YARDIMIN
DOKUNABİLİR. TABİ
SİZİ BEĞENDİĞİMİ AN-
LIYORSUNUZ. KARİM
OLMAK İSTERMİSİNİZ?

KARİNİZ Mİ? SİZ ÇIL-
DIRDINIZ MI? BEN NAR-
Kİ SEVİYORUM, VE ONUN
AŞKINDAN DA EMİNİM.
O MUHAKKAK BANA
DÖNECEKTİR.

NASIL İSTERSENİZ
ÖYLE OLSUN. BENİM
TEKLİFİM HEM SİZİ
HEM DE DOĞACAK
ÇOCUĞU SEFALET-
TEN KURTARMAK-
TIR.

KAFİ SAM!
ÇALIŞIR VE ALIN
YAZIM NE İŞE
ONU GÖRÜRÜM.
SİZ SEVEN BİR
KADININ NE-
LERE KADIR
OLDUĞUNU
BİLMESSİNİZ.

YALNIZ KALINCA ELSA
KOMUTANLIĞA MÜRACA-
ATA KARAR VERİR. BU SÜ-
RETLE BULACAĞI İŞLE HA-
YATINI TEMİN
EDECEKTİR...

ANLIYO-
RUM BAYAN.
BUNLAR HAR-
BİN TESİRLE-
Rİ. BİZİN DE
VAZİFEMİZ YAR-
DIM ETMEK-
TİR.

TABİ KOCAN
GELİNCİYE KA-
DAR, EFENDİM.

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 25

Sakat adam hayretle sordu :

— Benden af mı diliyorsunuz?

— Evet. Bundan sonra da sizi bir ağabey gibi sevmekte devam edecek ve size bir kız kardeş gibi, istiyerek, dileyerek bakacağım. Benim hatırım için sütünüze içiniz ve iyi olmağa çalışınız.

Açlık ve ıstırap son dereceye gelmişti. Manevî küskünlüğü dinlemiyen tabiat, Mansuru yemeğe ve içmeğe mecbur etti.

Yine o gün, Civelek yalnızca yukarıya çıktı. Bitap ve şaşkın bir halde giyinmiş olan sakat adama bir haber verdi :

— Yemekte bulunmak ister misiniz? Şerminin nişanlısı geldi.

Mansur bunu şiddetle reddetti. Fakat Civelek ona sokuldu. Tatlı bakışlı gözlerini gözlerine dikti :

— Benim hatırım yok mu ama? dedi. Beni kırmak mı istiyorsun?

Onun yanına oturmuş ve çıplak kolunu birden onun omuzuna koymuştu. Genç ve oynak göğsünü hoplatarak gülüyordu :

— Kırmazsın değil mi beni? Hem sana birtakım ricalarım daha olacak. Sonra konuşuruz. Neden yemeğe inmek istemediğini biliyorum. Fakat sen bir suçlu değilsin. Nihayet ruhi buhranlara tutulmuş, ıstırap kasırgalarına yakalanmış bir insansın. Sen bu hayatın artık hiçbir tadını bulamıyor, ölmek istiyorsun. Fakat hayır. Bugüne kadar yalnız ve biles yaşıdın. Ama bundan sonra senin için de bir saadetin ortaya çıkması mümkün. Bunu ben sana ispat edeceğim. Ben seni anlıyan bir kıyım. Benim de derterim var. Bu akşam konuşmak istiyorum seninle.

Civelek oğün, öğle yemeğine Mansuru indirdi. Onu Tarığa takdim ettiler. Çok sıkılan, asabi terler döken bu adam Tarığın girgin ve ciddi konuşmasına mukabele etmek zorunda kaldı. Delikanla :

— Geçmiş olsun, dedi. Büyük asabi buhranlar geçirmişsiniz. Zaten Server Asaf Paşa merhumun akrabası hemen hemen hep bu asabiye tutulmuşlardır. Bundan sonra daha sık görüşeceğimizi umarım.

Sonra bahsi değiştirmişti :

— Müsaade ederseniz kütüphaneyi ben de göreyim.

Yemekten sonra yukarıda, sigara içerken kitapları tetkik ettiler. Mansur çok fazla sıkılıyordu. Fakat her üç genç de kendisini gayet tabii karşılıyorlardı. Bir aralık okuduğu eserleri, bazı düşüncelerini de anlatacak kadar açıldı. Tarık onun elini kuvvetli kuvvetli sıkarak ayrıldı.

— 21 —

Ertesi günün akşamıydı. Kütüphane odasında daha elektrik yanmamıştı. Yalının önünden akıp geçen sular ve Boğaz daha aydınlıktı.

Gözleri ağlamaktan şişmiş, rengi bembeyaz kesilmiş bulunan Mansur, Behrama açtığı pencerenin önünde oturuyordu. Bir aralık doğrularak rıhtıma doğru baktı. Kısık, titrek bir sesle söylendi :

— Herhalde muhakkak öleceğim.

Bu sakat, biçimsiz vücudum bir külçe haline gelecek. Ölmekten korkmuyorum. Asıl korktuğum yaşamaktır. Hevesi kursağında kalmış, ilk atılışında kurşunu yemiş bir canavar gibi gebereceğim. Sağlam, sen insanları görmek, bütün insanlıktan uzak kalarak yaşamaktan bu ölüm bin kat hayırlıdır. Artık çekecek takatim kalmadı.

Bitkin, âciz ve tamamiyle meysustu. Üstüne büyük bir mahzunluk gelmişti. Hemen her an gözlerinden yaşlar sızıyordu. Bir aralık :

— Anne, diye söylendi. Anne! Beni dünyaya getirmekle çok büyük bir cinayet işledin. Benden sen bile öğrenmiştin. Bana hakikaten annelik etmedin. Fakat ben seni de affediyorum artık. Ve yanına geliyorum.

Elektrik düğmesine bastı. Sofada hazin bir zil sesi duyuldu. Hemen bir iki saniye sonra Behram kapıyı açtı.

— Behram ağa, rica ederim içeriye girin.

O hırçın, sinirli ve azgın adam değildi artık. İhtiyar arap ceketinin düğmeleri iliklenmiş, bütün halsizliğine rağmen dik durarak kapının önünde belirdi :

— Buyurunuz Beyefendi.

Mansur küçük masanın üstüne koyduğu zarflardan birisini aldı ve uzattı :

— Şu zarfın içindeki parayı lütfen sayınız.

Behram zarfı aldı. Üzerinde «Ağa efendisinin birikmiş aylıkları» yazısı vardı. Titreyen parmaklarıyla zarfı açtı, parayı saydı :

— İki bin sekiz yüz lira Beyefendi, dedi.

— Şu bin lirayı da ona ilâve ediniz Ağa efendi.

Mansur bir tomar parayı uzattı. Ağa titreyen parmaklarıyla bu işi yaptı. Mansur ikinci bir zarfı ona uzatırken ilk zarfı yapıştırdı.

« Cenabıhak beni sana eş ve can yoldaşı gönderdi. »

Sıra ile Peyker kalfanın, Gülmişal kalfanın zarflarını uzatıp içindeki parayı saydı ve onlara da beşer yüz lira ilâve etti. Bu işler bitince üç zarfı da Behrama uzatıp :

— Bunları Şermin Hanımefendiye teslim ediniz, dedi. Ayrıca bir zarf daha veriyorum. Buradan ayrılan ahçının, ahçı yamağının ve uşağın hesapları vardır. Merhum Asaf Paşanın vasiyetnamesi de kasanın içindedir. Anahtarı üstünde duruyor. Küçük hanımefendi yarın sabah oradan alsınlar.

— Emredersiniz beyefendi.

Mansur oturduğu yerden elini uzatarak :

— Siz de bana elinizi uzatınız, dedi.

Behram sağ elini uzattı. Mansur bu eli yavaşça sıktı :

— Sizin gibi muhterem ve emektar bir insana el kaldırdım. Beni affediniz Behram ağa. Hakkınızı helâl ediniz.

Behramın gözleri bir an içinde yaşlarla doldu :

— Bendeniz Paşa efendime bu yaşa kadar hizmet ettim. Aynı hizmeti, hayatımın sonuna kadar size de görmeğe hazırım efendim. Benim gibi âciz bir kuldan af dilemeyiniz Beyefendi. Kendinizi günahkâr buluyorsanız, Cenabı Allaha yalvarınız. O rahimdir, o şefiktir, o sizi affetsin.

Mansur dakikalarca başı önünde ve adetâ dehşet içinde kaldı. Sonra ağır ağır başını kaldırdı :

— Artık beni yalnız bırakınız Behram efendi, dedi.

— Emredersiniz efendim. Yalnız akşam yemeği için arzunuzu sormak istiyorum.

— Ben mi? Ben yemek yemiyeceğim Behram efendi. Teşekkür ederim.

Behram kapıyı kapattı ve çekildi.

Ayak seslerinin akşam karanlığında uzaklaşmasını dinliyen Mansur bir hayalet gibi yerinden kımlıdadı. Kütüphanenin ortasına kadar

ilerledi. Orada yere diz çöktü. İri, kemikli avuçlarını açtı. Titrek, tıkanık bir sesle söylendi :

— Ey ulu Tanrım. Bugüne kadar senden medet ummadım. Bugün anlıyorum ki her iş sende biter. Ben bu sakat vücut yükünü bu yaşa kadar taşıdım. Yakalandığım ıstırap kasırgası beni öldürüp öldürüp diriltti. Bu mustarip başı dizlerine koyarak ağılayacak bir annem, veya beni teselli edecek bir kardeşim olsaydı belki bu kadar inlemez ve sürünmezdim. Kendisini öldürenleri sen hoş görmezmişsin. Fakat bana karşı rahim ol, şefik ol koca Tanrı. Bu can taşıyacak takatim kalmadı. Son dakikalarımı yaşıyorum. Eğer sakat bedenimin yalının rıhtım taşları üstünde, kanlı bir külçe haline geldiğini istemiyorsan yapmak istediğim bu harekete engel ol. Senin bu sü-kûnun bulduğum son çareyi tasvip ettiğini anlatır bana.

Mansur birden hıçkırdı. Ayağa kalktı. Sendeliyerek pencereye doğru ilerledi. Tam bu sırada kapı vuruldu.

Mansur titredi. Başını çevirdi. Boğuk bir sesle sordu :

— Kim o?

— Benim Bay Mansur.

— Ne istiyorsunuz benden?

— Beni Cenabı Allah gönderdi.

Behram Şermine zarfları verdiği zaman genç kız büyük bir hayrete düşmüştü. Ağa olup biteni anlatınca :

— Kendisini öldürecek, diye haykırdı.

Civelek süratle yerinden kalktı :

— Evet, dedi. Öyle anlaşılıyor. Hemen gitmeliyim.

Aynanın karşısına gitti. Yakasını, saçlarını düzeltti. Alına bir bukle sarkıttı. Çantasından aldığı bir esansla kokulandı ve ayaklarının ucuna basa basa merdivenleri çıkarak kütüphane odasının kapısına sokuldu. İçerideki mırıltıları dinledi ve tam da zamanında kapıyı vurdu.

Kapı açılınca hemen elektrik düğmesini çevirdi. Sapsarı, titrek bir halde odanın ortasında duran Mansura seslendi :

— Cenabı Hak beni sana eş ve can yoldaşı olarak gönderdi. Beni böylece kabul ediyor musun Bay Mansur. Ya Allahın verdiği ömrü benimle geçirmeği veya rıhtımın taşları üzerinde paralanmağı tercih et. Bekliyorum.

Mansurun bütün vücudu titriyordu. Elektrik ışığı altında, bir genç kız kadar güzel, oynak ve şişirilen olan Civeleğe baktı :

— Benim eşim mi olacaksınız?

— Evet, arzu edersen seninle hemen evleneceğim.

— Demek benim gibi zavallı bir insanın son sözlerini dinlediniz de bana acıdığınız için kendim öldürmeme mani olacaksınız.

— Allah adama söz söylemez. Onun sesini duymayız. Fakat araya bir başkasını koyar. Sebebinin halke-derek birşeyi verir. Acıdım veya menfaatim var da seninle evleniyorum, bunlar başka mesele. Sen çabuk söyle bakayım. Evet mi, hayır mı?

Civelek çok çapkın bir eda ile zarif bir kıvrılış yaptı. Sonra ilâve etti :

(Devamı 14 üncü sayfada)

İSKELELER DIYARI

7

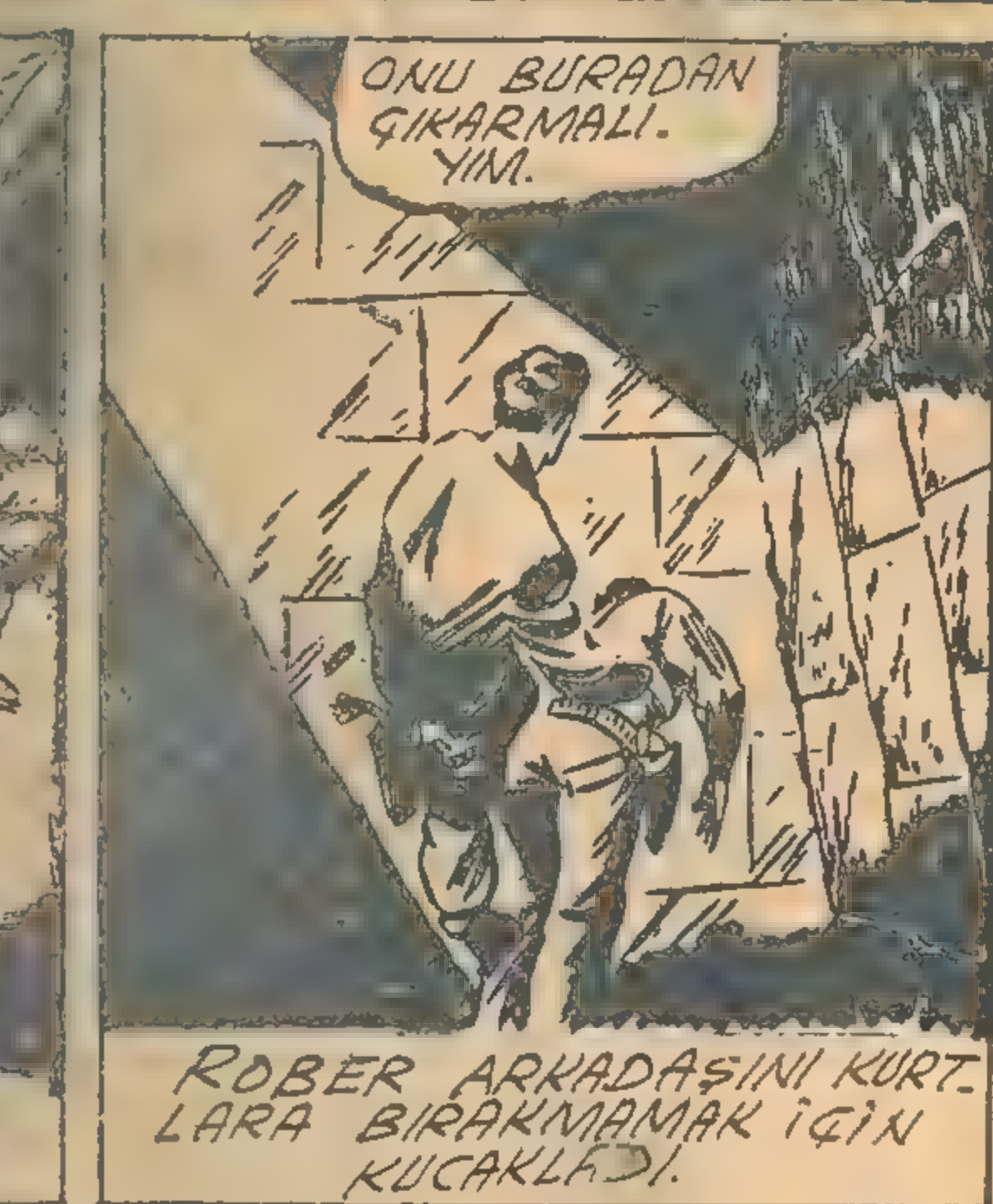
BİR SÜRÜ OLDULAR

SUNUN HESABINI GÖREYİM..

50

BİL GÖRÜNMEYEN DÜŞMANINA YUMRUK SALLADI, MEYDAN OKUDU.

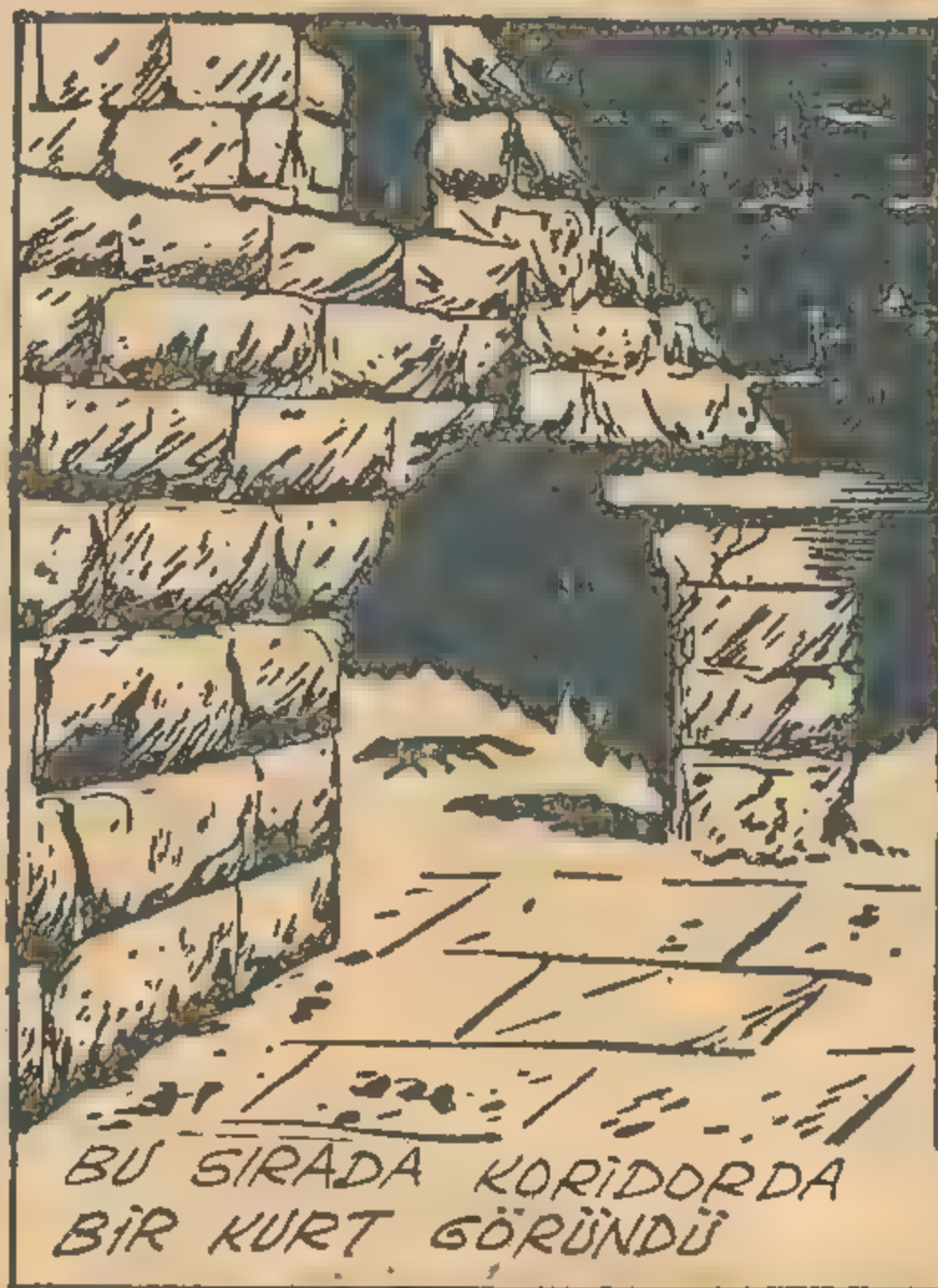

ONU BURADAN ÇIKARMALIYIM.

ROBER ARKADAŞINI KURT LARA BIRAKMAMAK İÇİN KUCAKLADI.

SOĞUK KAYALARA OYULMUŞ TAPINAKTA İSKELELER VE BİR ÖLÜ İLE BAŞ. BAŞA ÜS-TELİK BİL-MEDİĞİ, TA-NIMADIĞI KORKUNÇ BİR DÜŞMAN DA VAR..

BU SİRADA KORİDORDA BİR KURT GÖRÜNDÜ

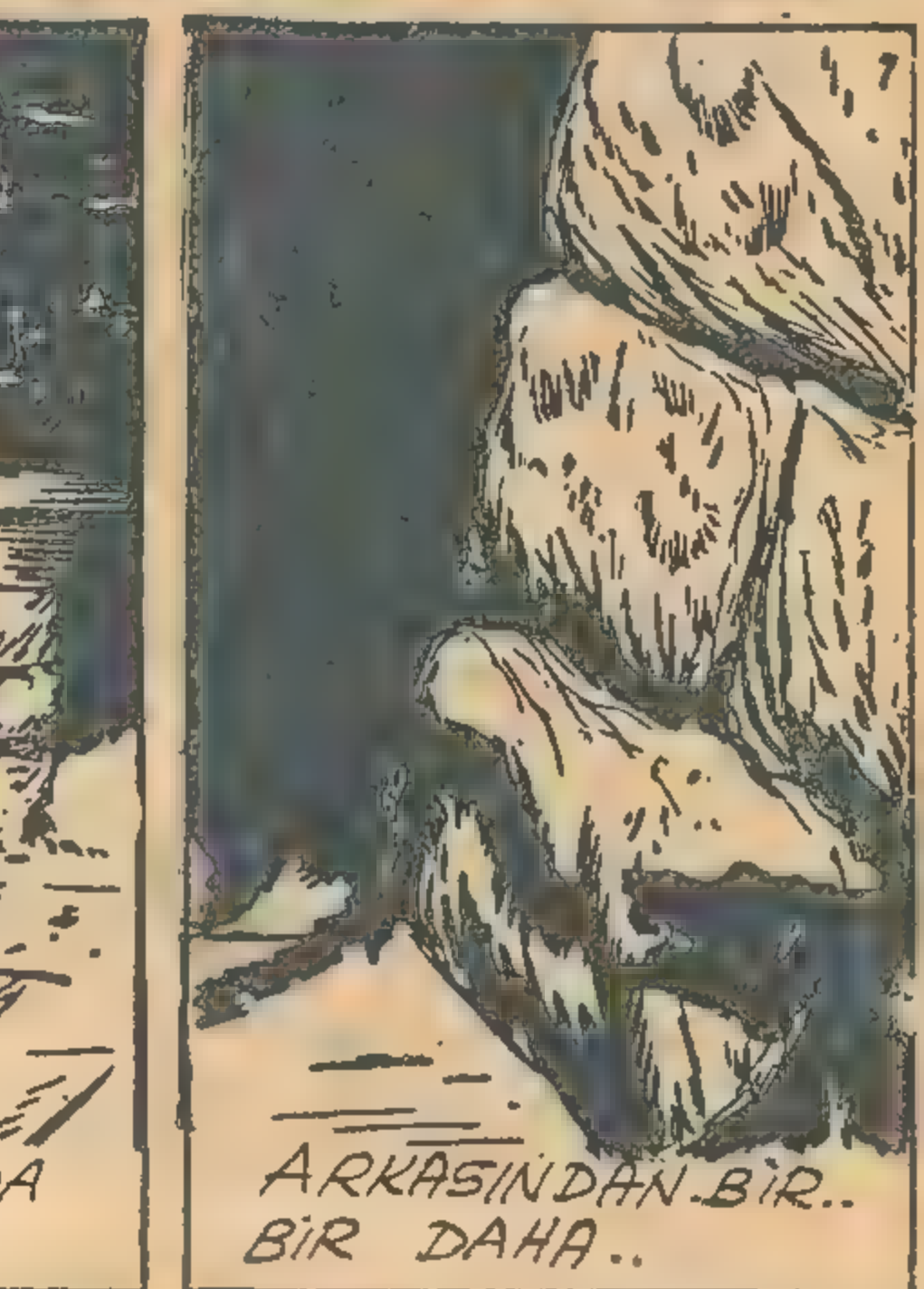
BUNU GÖREN KURDUN BİRİ UZUN UZUN ULUDU

KURT VURULDU. AŞAĞI KATA YUVARLANDI..

ZAVALLI..!

ARKASINDAN BİR.. BİR DAHA..

BÜYÜK BİR MAHLUK ÇIKTI... ARKASI VAR

ROBER, ÖLÜM HÂ. BERCİSİ BU UĞURSUZ KURDUN ULUMASINI DUYUNCA TİTREDİ. HER GEÇEN DAKİKANIN ONU ÖLÜME GÖTÜRDÜĞÜNÜ HİSSETTİ.

Şemsi Usta

Yazan: M. YAMAN

Mahallede kimin bir işi olsa he-me nona başvururdu. O ne-ler bilmezdi ki? Dam aktar-maktan elektrik tamirine kadar her işi becerir, cam takar, ağaç budar, kırılan kıymetli vazoları belirsiz yapıştırır, en ince işten en kabası-na kadar yapmadığı bulunmazdı.

Evinizden mi çıkacaksınız? He-men Şemsi Ustaya bir haber. Yata-ğınızı düzeltmeye bile lüzum yok. Eyaanuz evinizden alır, kırmadan, dökmeden, hem de ele güne karşı döküm saçım etmeden yeni evinize yerleştirir, size veresiye alış veriş edeceğiniz bakkalı, kasabı bile gös-terir, üstelik hakkını istemeden:

— Güle güle oturun, diyip gi-der.

Bütün bunlara cebinden para harcayacağı da olurdu. Birinden al-dığını ötekine yatırırken eliinde ka-lan farkla geçinir, akşamları da iki kadeh rakıcığını içer, kendisin-den başka kimesse olmıyan kocaka-rı anacığını da yok, yokaul bırak-mazdı.

Yaşı kırka yakın, yüzü sevimli, yaradılıştan kızgıne görünüm, eli, kolu tutar, yakışıklı bir adamdı da.

Eski mülkiye paşalarından Sa-bit paşanın evi onun dükkânıydı âdeta. Çünkü koskoca köşkün ek-siği çoktu. İçindekilerin ancak beş odasını işgal edebildikleri, bu on beş odalı mahalle içi köşkü, hasta-lıklı bir insana benzerdi. Damı a-kar, duvarı yıkılır, camları uçar, tulumbası bozulur, sözün kısası, yatağından her gün bir başka der-di olurdu.

Bir ayağı daima bu bahçe için-deki büyük köşkte bulunan Şemsi Usta anacığına tenbih ederd:

— Arıyan olursanız paşalardayım.

Bir gün paşa, daha ilk kahve-sini içerken onu yukarıya aldırttı. Kapıyı kapattırdı ve pek sinirli bir halde:

— Evladım, Şemsi efendi, dedi. Sen bizim aileden sayılırsın. Sana büyük bir derdimi açacağım. To-runum Raikayı biliyorsun. Geçen yıl mektebi bitirdi. Ben bir memuri-yete yollamadım. Ben gözümü ka-pattıktan sonra ne halleri varsa görsünler. Şimdi benden saklıyorlar ama işin farkındayım. Bu kız ötede beride geziyor. İleri geri lâflar ediyorlar. Hattâ bu yakınlarda pe-sine bir iki kişi de takıhyormuş. Ne kadar okusa toy çocuktur. Sen her tağın altından çıkan bir adam-sın. Göreyim seni Şemsi'ciğim, be-nim bunca yıllık namusumu çiğ-netme. Ne yaparsan, yap, bu kızın ayağı dışardan çekilsin. Çünkü ar-tık benim öğütlerim para etmiyor. Bana ham, hum, şaralop, diyor. Yi-ne bildiğine gidiyor.

Şemsi Usta bir düşündü:

— Paşa hazretleri, dedi. Ben-deniz bir işe elimi uzatırsam öldüm Allah onu başarmadan duramam. Böyle nazik bir aile meselesini ben-denize havale buyurmamız. Olur, bir pot kırarım.

Paşa hani keyif haykırdı:

— Benden sana kat, kat izin. Ne yaparsan yap. Bu kızın ayağı dışardan kesilsin.

Şemsi Usta stüklüm püklüm, kara kara düşünerek odadan çıktı. Hemen o günden itibaren de kendi-sini iş için arıyanlara "Birkaç gün için bir yere gitti" dedirtti.

Akşam karanlıklarında gizlice eve geliyor, herkesten âdeta bucak bucak kaçıyor. Galiba da iyi giyiniyor, süsüne, nizamına dikkat ediyordu.

girdim. Evvel Allah çabuk terakki edeceğim de.

Paşa afallamıştı. Şemsi Usta bu-ram buram terlerken ağzından bak-layı çıkarttı:

— Size lâyük bir damat değilim ama Paşa hazretleri, torununuz Ra-ika Hanımefendi de ancak bende-nizle evlenecek bir durumdadır. Kendilerini köşkte alakoymak için başka çare bulmadım.

KORSANLAR KRALI

No:20

MERHABA DOSTLARIM
FRANSUA NEREDE...

KRALCILARLA BİR
BOĞUŞMADA ŞE-
HİT DÜŞTÜ. TOPAL
BACAĞINA RAĞ-
MEN Tİ SAVASTI.
ÇOK İZTIRAP
ÇEKMEDİ.

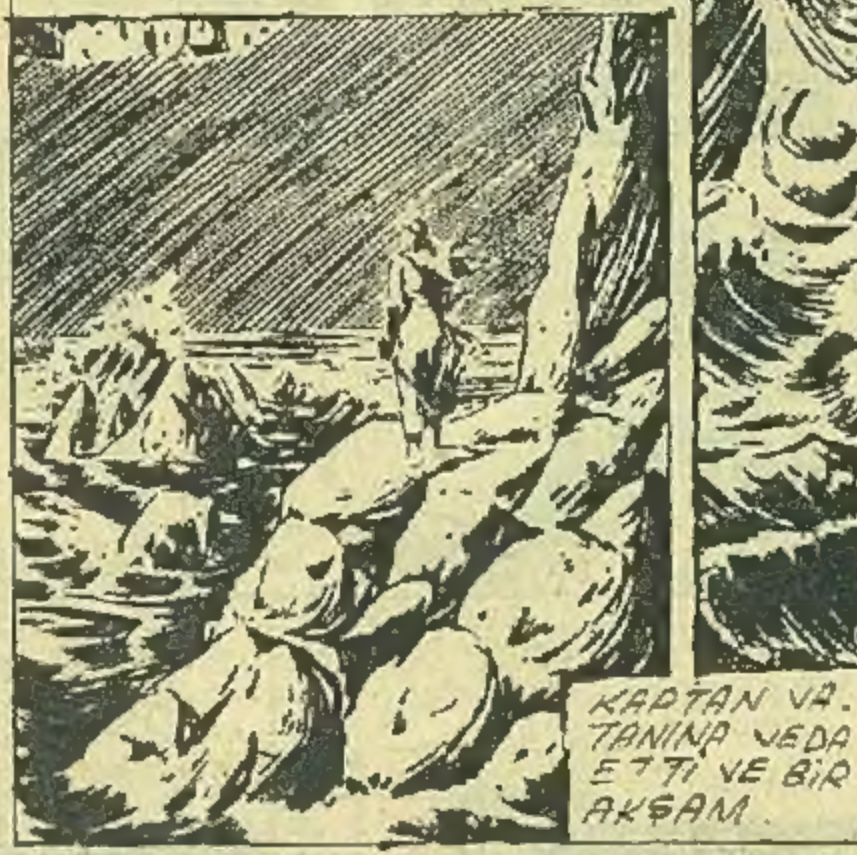
KORSANLAR KRALI' BU HABERE
ÇOK ÜZÜLDÜ. ŞİMDİ GÖNLÜNDE YA-
TAN ŞEHİTLER İKİLEŞMİŞTİ.
KÖPÜREN KARA DALGALARIN ÜZE-
RİNDEN ENGINE BAKTI. AKLINA KEN-
DİSİ İÇİN ÖLEN ÇOCUK GELDİ. GÖZLE-
Rİ YAŞARDI.

FRANSUANIN ÖLDÜ.
MÜNDENBERİ BEN
KAPTANLIK EDİ-
YORUM. TABİİ
SİZ GELİNCE ÇE-
KİLİRİM.

HAYIR.. ÇEKİLME.. SEN
BENİM EN BÜYÜK YAR.
DİNCİN OLURSUN.. ZATEN
YENİ BİRİS ALDIK.. AT-
LAS OKYANDSUNU AŞIP
ANTİLLERE GİDECEĞİZ.

KAPTAN VA.
TANINA VEDA
ETTI VE BİR
AKŞAM.

ARADAN UZUN ZAMAN GEÇTİ
ŞİMDİ ANTİLLERDEYİZ.. KOR-
SAN VE ADALAR MEMLEKETİ
ANTİLLERDE...
ANTİLLERİN BİR KİMİ ŞEHİRİ.

GECE...
KORSANLAR
BİR MEYHA-
NEDE İÇİYOR
LAR.

SALON DUMAN İÇİNDE.
BÜTÜN MERSİKA GÖR.
FEZİNİN KORSANLARI
BURADA... KİMLER
YOK Kİ... LORAN..
MORGAN.. MONTBAR
VE BİZİM MEŞHUR
KORMORAN..

HERKES İÇİYOR NARA ATI-
YOR. EĞLENİYOR. HATIRALA-
RINI ANLATIYOR. TABİİ BİR
SÜRÜ DE DALAVERELER
DÖNÜYOR BU DUMANLI İÇİ
TAM KIRK
TOPU VAR..
KIVRAK GEVİK
BİR GEMİ..
TAM KORMO-
RANA GÖ-
RE

İSTIRAP KASIRGASI

(11 inci sayfadan devam)

— Ben çok güzeldimdir. Eğer ev-
lenirsek benden çok memnun kala-
caksın. Sana sadık bir kadın olaca-
ğım.. Bu yalıda yaşarız. Hatta pek
camımız çekerse, arada bir şu pen-
cerenin önünde michtaba karşı bir i-
ki kadeh yuvarlarız. Para var, key-
finize kim karışır. Ölümlü dünyada
bukadar kahırlanacak ne var ki.

— Elindeki birkaç bin lira i-
çin benim gibi bir adamla yaşama-
mıza birşey diyemem. Fakat bu pa-
raları benden çektiikten sonra çeki-
lip gitmenizle çok büyük bir gü-
naha girmiş olacaksınız.

— Para mı? Ağzını topla. Beni
ne zannediyorsun sen? Eğer param
elinden alınak istesem seni çoktan
baştan çıkartırdım. Benim istediğim
namuslu bir evlenme ve sakın bir
hayattır. Senin nazını da çekmem
çekerim. Giderim vallahi.

Kapıya doğru yürüdü. Mansur
kıvrınır gibi bir hareket yaptı :

— Durun, rica ederim durun. Siz
okadar genç ve güzelsiniz ki sizin i-
çin çektiğim kadar daha ıstırap çek-
meğe hazırım.

— Ohalde ne bekliyorsun. Beni
almıyacak mısın? Gel bak sana se-
ninle evlenmek istememdeki sebeb-
leri anlatayım. Şu koltuğa yan ya-
na oturalım.

Mansur haykırdı :

— Hayır, bana hiç, hiç birşey
söylemeyiniz. Beni artık bir takım
üzüntülere sürüklemeyiniz, şüpheler-
den, acı hakikatlerden kaçıyorum.

İstırap kasırgası sona erdi. Bu
korkunç fırtınaları atlatan Mansur
şimdi yalnız üst katındaki kütüp-
hane odasından rıhtım taşlarına bak-
tıkça ürperiyor ve :

— Ya kendimi öldürseydim, di-
yor, çektiklerimi bir an içinde ba-
na unutturan bu kadını Allah gön-
derdi. Demek benim gibi bir insan
da mesut olabiliymiş!

B İ T T İ

AŞK HERŞEYDEN ÜSTÜNDÜR

(6 ncı sayfadan devam)

«Peki ama, sokak kapısının ö-
nünde ve üzerinde kiracıların isim-
leri ile oturdukları dairelerin nu-
maraları yazılı listeye bakmak ta mı
aklına gelmedi?»

«Geldi, geldi ama sizden evvel,
gözlerimi tedavi eden doktorun Vig-
more sokağındaki muayenchanesine
uğramıştım. Adam her halde damlat-
tığı ilâcın dozunu biraz fazla kaçı-
rdı. Çünkü bir saat müddetle etrafı-
ma bir kelime bile okuyamıyacak ka-
dar bulamık gördüm. O halimle ne
bu listeyi, ne de herhangi başka ge-
yi farketmemne bile imkân yoktu ki,
sevgilim.»

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara, cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yası işlerini fillen idare
eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİNEVİ

GİZLİ VAZİFE!

MİŞELİN AN'IN KARŞISIN. DA DURDU.

NEYE YATAĞINA BAKTIN? NEH VAR

43

SIZE BAKIYORDUM.

YALAN SÖY. LEME... HE. PİNİZ ÇEKİ. LİN... SEN ONUN ALTINA BİRŞEY GİZLİYORSUN

BURADA NEM VARKI NEYİMİ GİZLİYİYİM KIZIM?

ŞABUK OL NE GİZLE DİNSE ÇI. KAR VER

PEKİ YAV. RUM. PEKİ KIZIM. ŞİMDİ.

HAYDİ MO. RUK SANA SÖYLÜYORUM ŞABUK OL. VERİ. YORUM KIZIM DUR.

MİŞELİN AN'A YARDIMI EDECEKMIŞ GİBİ EĞİLDİ.

SAAT BEŞTE, KATE GEL. DİĞİ ZAMAN ÜZERİNE HÜCUM EDİN, ANAHTARLA. RI ALIN... İŞİN GERİSİNİ BANA BIRAKIN. BEN ÖSİ. RADA GELE. CEGİM.

ANLA. DİM CANIM KIZIM.

MİŞELİN YÜK. SEK SESLE. ALLAHIN PİNTİSİ MO. RUK. ŞABUK OL

BU SEFERLİK SENİ CEZASIZ BIRAKIYORUM. AMA BİL Kİ GÖZÜM ÜZERİNDE. SONRA SEN HİÇ İYİ MALA BENZEMİYORSUN. HİÇ GÖZÜM TUTMU YOR SENİ. SAĞOL YAVRUM.

MİŞELİN GİTTİKTEN SONRA ARKADAŞLARI AN'IN ETRA. FINI ÇEVİRDİLER.

ÇOK CE. SURSUN AN.. HEP BOYUN EĞERSEN OLMARZ YAVRUM. ARA SIRA KAFI TUTMALI YIZ. BÖYLE YASAMAK. TANSİ ÖYLE ÖLMELİ.

BANA KALIRSA. BU İŞE KATE'DEN BAŞLAMA. LIYIZ. ÖLÜMDEN KORK MAYIN. KORKTUĞUNUZ NİSPETTE SİZE YAK. LAŞIR.

AN DIŞARIDA BİR AYAK SESİ DUYUNCA SESİNİ KESTİ. KATE GELİYOR. DU.

GENÇ OLMASINA RAĞ. MEN ÇOK HUNHAR, ZALİM BİR KIZDI. ESİRLERİ KIZGIN KIZGIN GÖZDEN GEÇİRDİ.

ESTER ZAVALLI KADINI BIRAKTI. BİÇARE YERE YUVARLANDI.

HASTA... ONU HASTA. HANEYE YOLLAMALIYIZ.

HAYIR DEMEK NUMA. RA YAPTI. DEĞİL CEZASI ELLİ SOPA... BAŞI YE. RE ÇARPTI BAYIL. DI.

DAYANAMAZ. ELLİ SOPAYA DAYANAMAZ. MERHMET EDİN.

DAYANAMAZ MI? ÖYLEYSE HASTA. BIRAKIN ŞU YALAN LARI BE. ONUN YERİNE SEN SOPA

TAM BU SIRADA MİŞELİN KAPIDA GÖZÜKTÜ.

BEN DE SENİ ARİYOR DUM KATE FRIDA GEL ALLAH AŞKINA ŞU KADINA ELLİ SOPA AT.

EYET BUNLARIN CEZASINI VERMELİYİZ. İLKÖNCE HASTA DEĞİL, SOPAYI DUYUNCA HASTA...! OYUN MU OY. NU YORUZ? DEĞİL Mİ AMA?

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

O KISA KONUSMA, ARKADAŞININ, GÖZLERİNDE Kİ İFADE MİRMAYI ÜZER, VE GECELEYİN GÖZÜNE UYKU GİRMEZ. BUNU İRİDEYE, ÜZMEK İÇİN ANLATMAZ. BABASININ İLK GÜNLERDEKİ GİBİ MESUT VE SEN OLMADIGINI FARKEDER. BİR GÜN MİRMA, BABASININ DAİRESİNE GİDİP İHTİYAR BİR KIZ OLAN KATİBESİYLE KONUSUR.

BABAMIN TEKRAR EVLENMEK ÜZERE OLDUĞUNU BİLİYORSUNUZ DEĞİLMİ YAN?

EYET LAF ARASINDA SÖYLE BİR ÇITLATTI AMA KİM OLDUĞUNU BİLMIYORUM. İNŞALLAH SIK SIK BURAYA GELEN O HOPPA KIZ DEĞİLDİR.

SIK, SIK BURAYAMI GELİYOR?

TABİİ, EVVELÂ TATLI VE TITREK BİR SESLE TELEFON EDİYOR, BABAN MESGUL OLDUĞUNU SÖYLETİNCE İSRAR EDİYOR, AĞLIYOR VE BİRDE BAKIYORSUN KI KALKIP GELİYOR, BENİ TAVLAMAK İÇİN, ÇİÇEK, ÇUKULATA GETİRİYOR. BABANIN İŞİ BİTİNCİYE KADAR BURADA BEKLİYOR.

BUNASIL BİR KIZ MATMAZEL?

ÇOK GÜZEL BİR KIZ.

MİRMA HİDDETLENİYOR AMA SİZ BABAMI GÖRMESİNE NANI OLMALISINIZ.

NASIL? ONUN NE KADAR İNATCI OLDUĞUNU BİLMİYORSUNUZ GALİBA?

ANLIYORMUSUN? LORENİN BABAMI SEVMEDİĞİNE, EMINİM. BU BİR KAPRİS. DAİMA KENDİSİNİN TERCİH EDİLMESİNİ, BASKA BİR KIZLA EVLENMEMESİNİ İSTİYOR. ONUN İÇİN BABAMI AVLUCUNUN İÇİNE ALACIĞINDAN KORKUYORUM.

BELKİDE SENİ KISKANIYOR VE SENDEN İNTİKAM ALMAK İÇİN YAPIYOR.

TOM BABAMI KLIRTARMAK İÇİN NE DENSEN O KIZA BİRAZ KLIR YAPMIYOR SUN.

OYLE AMA BEN BOYLE İŞLERİ YÜZÜME GÖZÜME BULASTIRIRIM

BİRDEN BİRE MİRMANIN YÜZÜ DEĞİŞİR.

ARKASI VAR

E TOM İLE DIŞARI ÇIKIYOR ÇOK DALGINDIR.

Turhan